Leto VII. V Celji, dne 21. maja 1897. l. Štev. 21.

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne petstojbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovine" v Celji.

Teorija in praksa.

Z velikim veseljem smo avstrijski Slovani pozdravili poraz liberalne stranke v Avstriji. Vodja nove vlade grof Taaffe je v prvem prestolnem govoru slovesno zagotovil narodno jednakopravnost. Vsem željam tedanje nove večine obetalo se je ustreči. Da se je Taaffejev program popolnoma izvel, bi danes nobenih jezikovnih bojev ne bilo v Avstriji. Narodna jednakopravnost bi se bila tako že oživela, da bi ga imeli za blaznega, kdor bi skušal jo še kaj krušiti.

V življenji ni vlada tako spoštovala narodne jednakopravnosti. Na Slovenskem so se izimši Kranjske razmere le malo premenile. Vlada ni kazala dobre volje, in je večkrat z imenovanji jezikovno nesposobnih uradnikov onemogočila, kar je sama ukrenila.

Za Češko in Moravsko je izdala jezikovni naredbi, a je pozneje jezikovno naredbo za Češko iz nasprotstva do Čehov preklicala Čehom je dala vseučilišče, a za to pa ni poskrbela, da Čehi dobe toliko srednjih in strokovnih šol, kolikor jih jim gre po njihovem številu in pomenu v državi.

Čehi so jeli zgubljati zaupanje v svoje poslance, ki niso čeških koristij dovolj odločno branili proti vladi. Porodila se je mladočeška stranka, katero je mislil grof Taaffe s tem uničiti, da pokliče na mesto Slovanom ne kdo ve kako prijaznega Conrada, barona Gautscha, kot učnega ministra. Novi minister je svojo nenaklonjenost pokazal Čehom, z zloglasnim dislokacijskim ukazom in razburil ves češki narod in ga potisnil v mladočeški tabor.

Odpravil je bil celo vrsto slovanskih srednjih šol. Dotični ukaz je bil zadel tudi kranjsko gimnazijo. Slednji ve, koliko smo se morali boriti, da smo jo dobili nazaj. Vlada je mislila, da je s tem ukrepom utrdila staročeško stranko, Mladočehom pa popolnoma izpodmaknila tla. Prišlo je drugače. Mladočeški upliv je vedno naraščal. Nič ni pomagalo, da se je vlada proti njim zavezala z Nemci, mobilizovalo konservativno in liberalno stranko in naposled proglasila izjemno stanje. Taaffe si je s svojo vetravo politiko bil tako stališče omajal, da ga nobena stvar, niti izredno zaupanje krone ni moglo ohraniti.

Da je Taaffe bil manje malenkosten in ni vladal le od danes do jutri, bi si bil lahko pomagal iz zagate, v katero je zabredel. Odpravil bi bil lahko Gautscha in na njegovo mesto poklical moža, ki bi znal prav ceniti politični pomen avstrijskih slovanskih narodnostij. Tedaj bi imel večino iz desnice in ž njo bi bil odbil vse napade liberalnih in narodnih Nemcev. Krik bi se bil kmalo polegel in nemška liberalna stranka, ki se še vedno nekaj košati bi sedaj v državnem zboru se najbrž ne nahajala. Narodni Nemci bi videč, da so v narodnem oziru v manjšini, bili lotili narodnogospodarske politike, in bi bili zginili mej drugimi strankami.

Grofa Taaffeja ne dvomimo, da on sam ni imel dobre volje za narodno jednakopravnost. Proti njegovi politiki so v ozadji delovali mogočni vplivi. Vojaški, dvorni in diplomatični krogi so mu delali silne ovire. Posebno grof Kalnoky je nekda porabil ves svoj upliv za nemške liberalce. Zatrjeval je, da bi bilo v škodo avstrijskonemški zvezi, ako se slovanstvo okrepi v Avstriji. Podpirali so njegova prizadevanja visoki krogi v Berolinu.

Blizu jednak položaj kot je bil pod Taaffejem, je sedaj. Toliko je še slabši, da se grof Badeni ne upa odstraniti liberalnih ministrov, kakor jih je bil o svojem času grof Taaffe. Gautsch, Glanz in grof Gleispach so še vedno uplivni činitelji v sedanjem ministerstvu, posebno ker se morejo zanašati skoro na brezpogojno podporo železniškega in deželnobrambenega ministerstva. Nemci torej v vladi tako rekoč odločujejo, posebno, ker tudi poljedelski minister grof Ledebur ni kdo ve kako odločen zagovornik slovanstva.

Govori se pa, da mogočni vojaški in dvorni uplivi delujejo proti grofu Badeniju. Celo ministerske kandidate že imajo pripravljene, ker pa ti visoki dvorni krogi vedo, da nemškoliberalna vlada v Avstriji ni mogoča, rinejo v ospredje vse može, o katerih so prepričani, da nemštvu lasu ne skrive.

Vpliv delovanja teh krogov se že vidi. Vlada se že začenja pred njimi umikati.

Ko so se izdale jezikovne naredbe, so nekateri nemški listi izrazili željo, da bi se izvajale tako, da bi Nemcem ne škodovale, temveč še koristile.

Naglašalo se je, da v Avstriji zakoni in naredbe niso glavna stvar, temveč to, kako se izvajajo. Kmalu se je pa tudi čulo, da državni uradniki skušajo naredbe tako tolmačiti, da ostane pri starem.

Tega pač uradniki niso storili na svojo roko, temveč, ker so dobili iz visokih krogov z Dunaja migljaj, naj po možnosti podpirajo Nemce in se jim ni ničesa bati.

Kakor so izvedeli češki listi, pa tudi vlada gleda pri izvajanju jezikovnih naredeb, da po možnosti zadovolji Nemce. Naročila je podrejenim oblastvom, da v notranji službi v registraturi rabijo samo nemščino; vse izkaze in knjige, iz katerih je zakonito prepovedano strankam zahtevati izvlečke, se vodijo jedino v nemščini; uradniki se v razmeri k svojim nadrejencem ne smejo smatrati kot stranke; stroga oficijozna poročila drugim cesarskim uradom se morajo pisati v nemščini.

S to izvrševalno naredbo se nemščini priznajo pravice, ki jej ne gredo niti po ustavi niti po kakem drugem zakonu. Zavratno se hoče utihotapiti za državni jezik. Ta naredba pa ni le sama po sebi povse neutemeljena, temveč tudi škoduje stvari sami. Uradniki gotovo

LISTEK.

Zadnji grof celjski.

(Dalje.)

Na prvi hip sem res nameraval, ravnati se po prijateljevem nasvetu, po drugi strani se je pa zopet vzbudilo v meni samočutje, ki mi je zabranjevalo, da bi se dal postaviti kar — pod káp, ne da bi se poskusil prej junaški braniti. Zahvalivši se mu za poročilo, odjezdil sem naglo proti gradu. Konja pustivši na dvorišči, šel sem po stopnicah, ki so jih v resnici obsedali nekateri vitezi. Videlo se je, kako jih je moj prihod iznenadil, a vendar se niso upali, preprečiti mi pot. Ne zmenivši se za zbegane, osupnene nasprotnikove pomagače, korakal sem brzih nog po stopnicah navzgor in jo krenil naravnost proti Ladislavovi izbi, iz katere so mi doneli že od daleč močni glasovi na ušesa; Einzingerjev glas sem spoznal takoj. Samo malo korakov še, in bil sem pri vratih, — ki so pa bila zaprta. Potrkal sem in se oglasil. Nato so vtihnili govorniki, ki so bili prej tako glasni, vendar mi ni odprl nobeden. Kri mi je vzkipela, in silno sem razbijal po vratih, da so mi ostroge obtičale v lesu, pokalo in hreščalo je, in zahteval sem s silo vhod. Končno je velel Ladislav, da mi naj odprejo, in vstopil sem. Glas se mi je tresel, približevaje se z globokim poklonom kraljevskemu mladeniču, ko sem mu rekel: „Vem, milostivi kralj, da si še danes naklonjen svojemu stricu, ki je za tvoj blagor vedno ves vnet, samo drzna prevzetnost, ki jo bodeš gotovo kaznoval, hoče te iztrgati iz rok najzvestejšega ti prijatelja ter temu preprečiti in ovirati pot".

Mladeničevo lice so kar spreletavale barve, njegovo oko se je porosilo, — videl sem, da mu je segala moja beseda do srca.

Pa ravno, ko mi je hotel Ladislav odgovoriti, približal se mi je Einzinger ter me zmeril s srpim, škodoželjnim pogledom od pet do glave, rekoč: „Kralj mi je zaukazal, naznaniti vam, da se imate odslej izogibati te palače; poslej nimate več pravice niti do namestništva. Torej pojdite, kamor vam drago!" O tej novici nisem spremenil obraza, in obrnivši se proti Ladislavu, ki je oči obračal v stran, odgovoril sem: „Nikoli ne bodem verjel, da bi bile take besede prišle iz ust mojega kralja; tako ne poplačuje zaslug in dvorbmoževih, ki je bil vselej zvesto udan njegovim starišem, Albrehtu in Elizabeti, — ki je daroval in žrtvoval kri in bogastvo, da bi priboril Albrehtovemu in Elizabetinemu sinu pravice, ki so bile v nevarnosti. Taka malopridna, ničemurna nehvaležnost se ne porodi v srci Ladislavovem; kar je govoril Einzinger, izvira le iz njegovega sovraštva do mene, tako govori samo maščevanje tega človeka, ki sem mu ubranil, da se ni siloma polastil kraljevega imetja, — ne pa hvaležnost, katero lahko zahtevam od njega, ki mi gre po pravici!"

Te krepke, jedrnate besede so jako uplivale na navzoče; kralj je bil tako ganjen, da se je premagoval prav s težka, a še težavnejše je bilo Einzingerju, nadvladovati in brzdati jezo in srd. Pri vsem tem je pa bil toliko prebrisan, da ni kazal svoje razburjenosti na zunaj; le glas se mu je nekoliko tresel, ko je začel govoriti z menoj po kratkem premolku: „Motite se, grof, prisojujeti mi, da sem vam to stvar razodel brez kraljevega naročila in proti njegovi volji;

ne bodo hiteli s češkem uradovanjem, če bodo videli, da se vlada tako umika. Čehi že prete vladi, da jej odpovedo podporo, ako ne prekliče omenjene naredbe. Zahtevati hočejo, da bode vlada v polnem obsegu jim spolnila, kar je obljubila. Položaj je zatorej jako resen in izključeno ni, da zadene Badenijevo vlado jednaka osoda, kot je bila zadela vse vlade, ki so se dale komandirati nemškim liberalcem.

Po grško-turški vojni.

Končan je torej boj v Orijentu. — Grška čuteča svojo nemoč se je udala. Žalosten konec! Nekateri hočeje trditi, da ta vojna in njeni konec nimata mnogo pomena za Evropo. To so oni, kateri hočejo zagovarjati Turčijo in oprati divje postopanje ob začetku in za časa cele vojne. Mi pa pravimo, da to ni vse jedno. Ta vojna je bila boj med krščanstvom in vero mosleminov, boj med omiko in oliko in med surovim nazadnjaštvom. Sicer bi se tudi mi ne zanimali za to vojno, ko bi se bila med dvema narodoma, od katerih nam ni ničesar pričakovati, ne dobička ne koristi. A tu moramo z vso odločnostjo trditi, da je sedaj kultura na Balkanu zopet za toliko let nazaj, dokler se ne otresejo balkanske države krutega nasprotnika krščanstva in brezbrižnega samopašca — Turka.

Usiljuje se nam sedaj vprašanje: kedo je kriv tega nesrečnega izida? Grška je začela boj na Kreti, da bi branila tamošnje kristijane, ki so večinoma Grki, turškega nasilstva. Upala je pomoči od evropskih držav, — a v tem računu se je zmotila. Slišali so Grki o ogorčenju, katero je vladalo po vsej omikani in olikani Evropi zaradi nečloveškega klanja v Armeniji. Mislila je, da če je to tam krivično in če se Evropci menijo za azijske kristijane, bodo se toliko bolj potegnili za evropske trpine pod turškim jarmom. A to se ni zgodilo. Oč talo se je Grškej, da kali evropski mir in zavzele so velesile kulturnih (!) evropskih držav tako stališče proti Grkom, da je bilo vse prej nego nepristransko, — kakor so trdili naši diplomatje. Bodi pa tu povedano, da to postopanje raznih držav ni bila volja ljudstva, ljudstvo je povsodi živo čutilo za zatirane kristjanske brate na vzhodu. To so pokazale mnoge demonstracije po vseh državah. Neopravičljivo je to postopanje velesil in v ljudstvu se dolgo ne bodo mogli oprati oni, kateri so vse delovanje vodili, da ne bi ta ali ona od velesil s tem kaj pridobila, skušali so zatreti upor proti poldivjim Turkom. Da se niso za časa vojne prav vedli, to vejo dotični voditelji sami, ker so se po vladnih listih vseh držav začeli opravičevati. Ako ne bi bili ničesa zakrivili, bi se jim pač ne bilo treba prati, kajti, kjer ni nič umazanega, se ni treba umivati. A znan je pregovor: „Psiček zacvili, če se mu stopi na rep“. In Anglija, katera jedina je podpirala Grško, mora sedaj od drugih požirati britka očitanja, češ, da je ona kriva vsega gorja. Tudi Avsrija je bila Grškej neprijazna. Ne čudimo se, da se Nemci ne morejo ogrevati za Grke in proti Turkom, ker oni so le malo ali pa nič skusili, kaj je Turek. A da se je Avstrija, katerej je zadel toliko krivičnih ran, zavzela za istega Turka, to je skoraj neverjetno. Moremo sicer reči: Nevračaj hudo s hudim, a bolj častno bi bilo za Avstrijo, ko bi se držala nepristransko in ne bilo bi treba g. Badeniju zagovarjati avstrijske diplomacije v „Reichswehr“ in g. Banffy-u v zbornici poslancev proti angleškemu časopisju, posebno proti „Observer“-ju. Še živo so Avstrijcem na severu in na jugu v spominu krvoločnosti iz leta 1878. — Da, v zgodovini najdemo mnogo protislovji: dvakratno obleganje Dunaja, bitka pri Mohaču pri Varni i. d. — sedaj pa pokroviteljstvo. S strahom imenuje naše ljudstvo ime Turek, nič mu ni strašnejšega, kakor povesti in spomini na požige Turkov. In ako nas ne bi z gnjevom proti Turku polnila zgodovina s krvoločnimi njih napadi, njih morenjem in klanjem, morala bi se vsa Evropa kakor jeden mož vzdigniti proti njim z ozirom na našo kulturo. Evropa še ni kulturna, ali vsaj ni prijazna kulturi iz sovraštva in nasprotnosti do Slovanov. Boji se premoči Slovanov in njih držav; to vidimo najbolj v najhujem nasprotovanju Nemčije proti Grkom. Zginiti bi moralo to nasprotovanje pri sami misli, da potem ne bi imeli več divjakov v Evropi. Usmiljenje bi morali imeti s podjarmljenimi narodi. — Kako da je s Turki in njih omiko, razvidimo iz stanja držav, katere so bile pod njih oblastjo in sedaj niso več. Bolgarija je komaj jednajst let prosta turškega vladarstva in že je toliko napredovala, da sklepa Avstrija ž njo trgovinsko pogodbo. Če bi bila še turška, bi o tem ne bilo misliti. Kako se vzdiguje Črnagora, Srbija, Tesalija i. d. Poglejmo pa na drugi strani Mezopotanijo. Nekdaj najrodovitnejša dežela v Aziji, je sedaj tako zanemarjena, da niti stroškov uprave ne vrne — in ta je sedaj pod turško oblastjo. Ne bo se vzdignil vzhod Evrope in ne zgine ta neprijetni duh na vzhodu, dokler se ne izžene iz Evrope najhujši nasprotnik vsega napredka. — Kriva svoje nesreče je tudi Grška sama. Jako nepremišljeno je bilo od nje, brez vsake gotove pomoči začeti boj proti državi, katera postavi na bojno polje lahko toliko vojakov skoraj, kakor ima ona sama prebivalcev. Samo zanašanje na pravično stvar ne pomaga, kakor smo ravno videli. Sreča junaška tudi ne. Sedanji Grki niso potomci onih Helencev, kateri so se z desetkrat manjšo močjo v bran postavili Perzom in jih tudi zmagali. — Ljudstvo je bilo res navdušeno, a kaj jim pomaga vse navdušenje, ako ni voditeljev. In teh Grki niso imeli. Čudil se je svet, ko je čul, kako vodstvo da imajo. Kako lahko bi se bila rešila vojska pri Volo, pri Larisi. Seveda ko so take postojanke padle, se jim ni bilo več mogoče vzdržati. Razven slabega vodstva imeli so Grki tudi jako pomanjkljivo orožje in zalaganje z municijo, jako slaba je tudi njih mornarica. Pomisliti so vendar morali Grki, da se jim bode nekaj časa samim boriti proti Turkom, čeprav so računili na pomoč, so morali vedeti tudi, da pomoč ne pride precej, posebno od oddaljene Anglije ne, od katere so največ upali.

Sedaj je tedaj odločeno in vrše se mirovna pogajanja. Tudi ta so značilna za Turke. Oni zahtevajo; da jim plačajo Grki stroške, katere so imeli pri vojski in škodo, katero so napravili Grki v turških mestih. Oni cenijo to škodo na 6 do 7 milijonov turških funtov, to je v našem denarju 60—70 milijonov goldinarjev. Za te denarje bi morala Grška zastaviti celo Tesalijo, iz katere bi potem Turki leto za letom denar dobivali. Turčija bi pa na račun te zastave mogla vzeti kje drugod posojilo 60—70 milijonov. Že to je ogromna svota, in če se pomisli, kako malo časa je ta vojna trajala precej uvidi, kako da je že sama ta zahteva krivična. Turki so pač cenili po svoje! A to jim še ni zadosti; kar že s tem ne oškodujejo Grško, hočejo jo še ponižati in sramotiti. Brezsramno zahtevajo od njih, da jim izroči vse vojno ladijevje. Zmerni so pač Turčini? Čudno, da še trgovinskih ladij ne zahtevajo, tako, da bi potem Grki morali še lakote poginiti. Tretja zahteva je, da se vravnajo mejne razmere v Tesaliji. Vsak si pač lahko naprej misli, kako da se bodo te razmere vredile — Grki se bodejo morali umakniti Turkom za nekaj kilometrov. Res je sicer, da je nujno potrebno, da se meja vredi, a to naj se zgodi na podlagi pravice.

To so torej pogoji. Osvetiti moramo še nekolico pod kakimi okolnostimi se gode ta pogajanja. Sicer je navada, da nastopi za časa mirovnih pogajanj premirje, to se pravi, bojevanje se mora od obeh stranij ustaviti za čas. Turški višji zapovednik je pa dobil od sultana povelje, naj gre kolikor mogoče proti jugu in naj dobi v svojo oblast kolikor mogoče sveta za slučaj, da se sklene mir. Seveda več kot dobi v roke grškega sveta, toliko predrzneje pogoje bodo lahko stavili. Tu se tudi vidi njih samogoltnost. To povelje je sultan poslal na pritisk Mladoturkov. Ti so sedaj odločilna stranka v Turčiji in so prave zveri v človeških postavah. Ne razločujejo se v ničemur od nekdanjih janičarjev. Njih slast je videti, kako teče krščanska kri, in mi upamo, da se jim ne posreči več daleč priti proti jugu. Kajti dalj kot se proti sredini Grške pomičejo in dalj kot navzdol prodirajo, toliko bolj se oddaljujejo od svojih zvez na severni obali. To jim bo toliko težje, ker je turški train jako pomanjkljiv in slab. Prevažanje živil od železnice Solun, Monastir do Farzale traja namreč celih 14 dnij. Ta okolnost jih bode najbrže nekoliko zadržala.

Sicer pa upamo, da bodo velesile vsaj sedaj storile svojo dolžnost. Če že prej niso mogle odobravati nepremišljenega koraka Grkom, naj vsaj sedaj posredujejo, da pride do pravičnega miru. Toliko se govori o posredovanju, v resnici se pa ne stori nič. Vprašamo velesile: Ali je to pravično, da se za časa mirovnih pogajanj postopa tako proti onemu, ki se je udal, kakor postopajo sedaj Turki proti Grkom? Najprej premirje, potem pogajanja! Tudi glede zahtev od strani Turkov se morajo velesile zavzeti Grške, katera ima že itak mnogo trpeti, če bi plačala ogromno odškodnino. Na Grškem že itak

---

toda kaj takega kaznivega ne bi se predrznil, niti upal storiti. Pojasni mu vendar ti, milostivi kralj, sem li govoril resnico ali ne?“

Einzinger je pri teh besedah prav ostro, skoraj pretilno pogledal Ladislava, in če tudi je bilo temu težko izreči potrdilo, ker je bilo na tak način prisiljeno — neodločni, mehki mladenič se vendar ni upal protiviti, in rahlim a vendar dovolj razločnim glasom spregovori: „Einzinger je govoril, kakor sem mu bil zaukazal“.

Kako sem prišel iz sobe, o tem se ne morem spominjati, ne vem ničesar.

Na dvorišči sem našel nekaj istih, ki so mi bili za moje sreče prijazni in udani; razodel sem jim, kar se je dogodilo, in pozival sem jih, da mi naj pomagajo. Pri teh besedah so kar skomizgovali usmiljenja vredni smotlake! Odhitel sem ves razburjen same jeze. Pred gradom se je trlo sto in sto zanikarnežev. Ko so me zapazili, zagnali so divji krik in vik; slišal sem več pretilnih klicev, a ob jednem me je pozdravljala s kamenjem divja druhal, katero je bil nahujskal in našuntal zoper mene Einzinger. Spodbodel sem svojega konja, da je letel po bliskovo; daleč in dolgo me je še spremljala množica ljudij ter je vpila in metala kamenje náme, ki je padalo na gosto, kakor toča; dasi nekoliko ranjen, vendar sem še srečno odnesel pete in precej zdravo kožo do mesta.

Nisem vtegnil, da bi bil ukazal svojim ljudem, pripraviti se na odhod. Ravno pomišljevaje, kako bi se dalo zamujeno popraviti, zapazil sem v daljini trumo, ki sem si jo ravno želel: ko sem bil v gradu, ugnali so jo Einzingerjevi pomagači v kozji rog ter jo zapodili v — beg. — Bilo je to žalostno jahanje, ki smo ga končali danes v jutro; kajti mesto slave želi smo le sramoto, grenko, nepričakovano sramoto! Zgubivši tako rekoč ravnotežje v visočini, ki sem jo s težka dosegel, in zgubivši nekdanjo veljavo, bil sem torej v zasmeh onim, ki so še pred malo tedni trepetali pred menoj. Pa v svojih prsih imam neko slutnjo, da se bo še prikazala in zasvetila zvezda sreče na nebu mojega življenja.“

* * *

Grof Ulrik je zgotovil svojo pripovest. Vstal je, da bi zopet pomeril dvorano svojimi dolgimi koraki. Stari grof in gospé so sedeli mirno ter so razmišljajoče in otožno zasledovali z očmi razburjenega moža. Torej je pričel starec govoriti: „O tvoji končni zmagi, moj Ulrik, niti ne dvomim. Morda je več ne doživim — moji dnevi so šteti, čutim, kako mi z vsakim novim tednom pojemajo moči — toda ona bo in mora biti tvoja! Kralj te ljubi iz vsega srca, tudi danes še. Ne bode več dolgo, ko bode vzbudilo neutešljivo hrepenenje po tebi tista tesna odvisnost od človeka, kojega zmožnosti se niti meriti ne dajo s tvojo duhovitostjo. Vem, da s tem še ni vse pri konci. Pa dogoditi bi se moralo pravo čudo, če bi bilo avstrijsko visoko plemstvo trajno na strani takega moža, ki nima nobenega pravega pradeda niti prednika, — katerega imenuje vsak skrivaj novega povzdignenca, novinca v časti, kojemu se kaže visoka gospoda samo navidezno prijazno, med tem ko visoko ceni veljavo in odličnost Celjanovo. Za tebe še pridejo pravi časi moj sin. Vendar pa moramo vsak dan uporabiti dobro. Z vso pozornostjo moramo zasledovati dogodljaje na Dunaji; stara prijateljstva moramo vtrjevati in nova pridobivati in

vlada velika razburjenost in bati se je notranjih nemirov in prekucij podobnih onim na Francoskem, ko so uvedli republiko. Z ozirom na evropski mir, kateri je gotovo tudi odvisen od notranjih razmer grških in od obstoja grške vladarske rodbine, katerej preti sedaj nevarnost, da bo morala odstopiti, je treba da velesile prav krepko in odločno stopijo Turkom na prste, če ne se bodo še kesale, kajti Turek je Turek. Sedaj je prav tak, kakoršen je bil v srednjem veku. Pravo barvo je dozdaj že dovolj pokazal!

Celjske novice.

(**Odvetniški izpit**) napravil je v Gradci z prav dobrim vspehom g. dr. Janko Jamšek, bivši koncipijent dr. Brenčica v Celji. Novi odvetnik naseli se v Litiji na Kranjskem.

(**Kat. podp. društvo v Celju**) je priredilo v gostilniških prostorih „Narodnega doma“ dne 16. majnika svoj redni občni zbor. Predsednik društva pozdravi vse navzoče ter jim s kratkimi besedami razloži pomen društva za Celje in okolico. Blagajnik poroča o društvem delovanju in stanju, ter povdarja potrebo izredne podpore, če bi hotelo društvo šolo razširiti; kajti z dosedajnimi dohodki je nemogoče to podjetje izvršiti, ker so leto za letom stroški večji kot dohodki, toraj vsako leto primankljej narašča. Na to sledi volitev novih odbornikov. Izvoljeni so odbornikom: gg. Fr. Ogradi, opat in župnik, Iv. Krušić, c. kr. šolski svetnik, Ant. Rančigaj, J. Potovšek, dr. J. Sernec, Fr. Gologranc, I. Rebek, Fr. Kmecl, Fr. Lipovšek, K. Šah, dr. J. Vrečko. Pregledovalcem računa so izvoljoni: gg. Fr. Lončar, Iv. Krančič, And. Perc. Pri tomboli, katero je društvo z zborovanjem združilo, je bila vkljub slabemu vremenu nepričakovana vdeležba, tako, da so bili prostori pretesni. Dobitkov je bilo mnogo in z veseljem so jih odnašali oni, katerim je bila sreča mila. Da pa jih je bilo možno nakupiti, k temu so pripomogli darežljivi rodoljubi celjski, katerim naj bo tem potom iskrena hvala izrečena. Čistega dobička je ostalo društvu v podporo 180 gld. Hvala Bogu!

(**„Celjsko pevsko društvo“**) priredilo je v soboto dne 15. t. m. svojim p. i. članom, prijateljem petja in godbe v prostorih „Narodnega doma“ pevski večer. Le ta je bil od odličnega občinstva dobro obiskan. Prednašale so se vse točke vsporeda dokaj precizno in so se morale celo nekatere pesmi na obče zahtevanje slušateljev ponavljati. Pohvalno omeniti pač moramo posebno g. Volovšeka, ki je sè svojim prijetnim bariton solo v dr. G. Ipavčevej „Danici“ pokazal svoj umetniški talent. Pri vseh točkah posebno v pesmi I. pl. Zajc, „Zrinjski Frankopan“ kazalo je društvo, kako resno se trudi izpolniti težavno mu nalogo. Želeti bi le bilo, da bi stareji gg. pevci društvo krepkeje podpirali. Moči nam res ne manjka, pač pa dostikrat dobre volje. Izcrpnjenemu vsporedu sledil je zabavni del v ožjem krogu. „Celjskemu pevskemu društvu“ kličemo — le tako naprej!

(**Izlet v Vojnik**), kterega priredi „Celjsko pevsko društvo“ na praznik „Vnebohoda“ prihodnji četrtek dne 27. t. m., odnosno v nedeljo 30. t. m. za slučaj da bi bilo prvoimenovanega dne slabo vreme, obeča biti jako zabaven. Poleg izvršujočih članov prijavilo je svojo vdeležbo tudi mnogo podpornikov in lepo število drugih narodnjakov in narodnjakinj, zlasti iz obrtnih krogov. Saj pa tudi ni čudo, če si poželi mestjan iz za zaduhlega mestnega ozidja, ter poleti v nedeljo ali praznik, ko je prost in ko se rad iznebi vsakdanjih skrbij v okolico, ter si v krogu znancev in prijateljev in pri kupici okrepčevalne pijače privošči par veselih uric. Zaradi tega vabimo še enkrat vse svoje p. i. člane in prijatelje petja, da se pridružijo temu letošnjemu prvemu izletu našega društva, da se skupno radujemo v prijateljskem krogu z vojniškimi narodnjaki, ter da napravimo s tem srečen pričetek izletom, kterih se ima vršiti letošnje leto še več. Skupni odhod za udeležence, ki pojdejo peš, je ob 1. uri popoludne iz „Narodnega doma“ in bode vodil iste naš „Teč“. Na veselo snidenje v Vojniku!

(**Mestna klavnica.**) Visoka vlada v Gradci je že parkrat dregala, da bi mestna celjska občina na primernem kraji zgradila klavnico za pobijanje živine. Dosedaj se namreč pobija goveda in druga živina doma na dvoriščih, kakor v kaki gorski vasi. Mestni očetje so tudi enkrat storili tako, kakor da hočejo spolniti vladine želje in šli iskat pripravnega prostora. To pa je tudi bilo vse. Danes pobija se še živina, kakor pred 100 leti, na dvoriščih sredi mesta. Da imajo podgane in enaka plemena, veliko veselje nad tem, nam ni treba posebe zatrjevati. Saj pa imamo tudi podgan, velikih kakor male mačke po Celji v tolikem številu, da je sl. županstvo pred leti poklicalo nekega „Rattenfängerja“, ki pa seveda ni nič opravil. Da smrad, ki ga napravlja gnjiloba krvi, blata in drugih odpadkov, gotovo ne čisti zraka in ne dela prijeten vonj, se vsakdo lahko prepriča, če pride v bližino take hiše. Tudi se ta gnjiloba poceja v zemljo in mislimo, da ne v zboljšanje pitne vode po okuženih vodnjakih. Res smo radovedni, kedaj dobimo tako potrebno klavnico in se Celje dvigne vsaj na stališče navadnih malih trgov, ki danes v tem oziru presegajo veliko Celje, ki hoče biti letovišče tujcem?!

(**Odbor „Celjskega Sokola“**) javlja svojim članom, da se bodo odslej telovadne vaje vršile namesto ob 6. uri, vselej ob polu 8. uri zvečer v dosedanji telovadnici.

(**„Furor teutonicus“**) prešinil je glasilo celjske nemškutarske stranke, ko je na rešeto vzelo jezikovne ministerske naredbe. Pri tem je prekoračilo meje, določene po kazenskem zakonu, in okrajno glavarstvo je naprosilo državnega pravdnika, naj list zapleni. To se je zgodilo. Zdaj pa list grozi s Schönererjem, kateri bode vlado interpeloval kakor list pravi: „o delovanju državnega pravdnika g. dr. Gallé“. Torej tu ne gre za nič druzega kakor zopet za čisto navadno denuncijacijo vzornega slov. uradnika, ki pa bo seveda ostalo le udarec v vodo.

(**Naši poslanci pri delu.**) Velik vik in krik so pognali opozicijonalni poslanci, ker je večina izročila referate o protestiranih volitvah večinoma svojim članom. Tako bodo o volitvah italijanskih poslancev poročali hrvaški oziroma slovenski poslanci, o poljskih volitvah Poljaki in Čehi in ravno tako večinoma tudi o nemških volitvah. Samo pri volitvi v celjski mestni skupini so poslanci napravili izjemo. O tej volitvi bode poročal nemški liberalec baron Wiedersberg. V uradnem aktu o dr. Pommerjevi volitvi je mnogo slovenskih vlog, rekurzov in pritožb; baron Wiedersberg vsega v teh aktih zadržanega gradiva ne bode razumel, ker slovenščine ni vešč in proti rojaku Pommerju se mu tudi ne bode ljubilo opozoriti legitimacijski odsek in zbornico na kričeče protizakonitosti, katere je pri tej volitvi storilo okrajno glavarstvo v Celji in namestništvo v Gradci. Kaj je poslance k temu nam popolnoma nerazumljivemu koraku napotilo? Kje je tu narodna jeklenost in odločnost? Sedaj sedijo naši poslanci v večini in se bahajo, da so postali važen faktor; a zakaj ne izkoriščajo tega svojega ugodnega položaja? Tako postopajo mevže in ne značajni in odločni možje!

(**Kaj se vsega ne zmislijo celjski nemškutarji?**) Kakor gre govorica po mestu, nameravali so celjski Nemci v slovenski farni cerkvi v nedeljo 30. t. m. popoludne napraviti nekak koncert. Pri temu koncertu ali „teatru“ bi peli necerkvene pesmi in se zabavali po svoje. Cerkev bi zaprli in oddajali vstopnice z vstopnino svojim pristašem. Neverjetno je, kako daleč zapelje borniranost človeka. Cerkev — hiša božja — naj služi tem ljudem za koncerte in morda še za kaj druzega? Kam pa takrat z Najsvetejšim? Ti ljudje, ki nimajo nobenega spoštovanja do cerkve — sv. vere — naj se zapirajo v našo cerkev in uganjajo tam svoje velikonemške koncerte? Bog moj, kam smo prišli? — Čuje se, da je mil. g. opat prepovedal nameravan koncert in da se ti domišljeni Nemci hočejo pritožiti na škofijo. No, tam jim bodo že posvetili in povedali, za kaj se ima smatrati cerkev!

(**Porotne obravnave v Celji**) pričele so se dne 17. t. m. Prvi se je zagovarjal 36letni kajžar Šimon Horvat iz Ivanja. Dne 17. marca t. l. zaž al je svojo kočo, da bi tako dobil zavarovalnino. Zatoženi prizna hudodelstvo in porotniki potrdijo stavljena vprašanja, sodnija pa mu v očigled velike nevarnosti požara prisodi 5 let težke ječe. — Drugi je stal pred sodnijo 28letni bajtarski sin Josip Vinšak. Tožen radi uboja očeta. Dne 28. februvarja t. l. udaril je v pijanosti z nekim krepelcem očeta tako po glavi, da je ta vsled tega umrl. Zatoženi prizna djanje, a se izgovarja, da je bil pijan. Porotniki ga spoznajo krivim in sodišče mu prisodi 8 let težke ječe. — Na to je bil sojen 23letni delavec Karol Selič radi ponarejanja denarja. Ponaredil je tolarje v cink. Zatoženi ne more utajiti djanja in porotniki ga spoznajo krivim, sodišče pa mu odloči leto dni težke ječe. — Dne 18. t. m. pa je stal pred porotniki znani tat in klatež Matija Ritonja. Dne 12. novembra l. l. našli so ob štajersko-ogerski meji truplo nekega A. Stermiča.

---

sklepati, naj to tudi še toliko velja; in končno bode slovela po deželi na okoli naša vedno trdna vojna moč, da se bodejo vklanjali strahu in naši sili oni, ki niso naši prijatelji“.

„Hvala za te besede!“ odgovoril je Ulrik, ki je bil obstal pred svojim očetom, ko je ta pričel govoriti.

Stari grof Miroslav se je zdaj vzdignil in je stisnil desnico svojega sina, ki mu jo je bil ponudil; nato je objel sneho in vnukinjo ter je šel iz dvorane, da bi jezdil proti Soneku.

II.

Bitka na Hrvatskem.

Grofinji Katarini vendar ni bilo ravno prehudo o žalostni novici in dogodljeji svojega soproga, dasi je tudi bridko čutila z njim. Nadejala se je namreč, da bo ostajal Ulrik bolj pri domu in se zadovoljeval s svojim lepim, bogatim posestvom. Že od nekdaj je bila to njena želja, vendar je preminilo v samoti in osamljenosti življenje visoke gospé, ki je bila knežjega rodu.*

Kakoršna koli bridkost in nadloga jo je doletela, vse je morala prenrpeti sama; kajti Ulrik je bil večinoma daleč od doma, ker mu je bilo več dosega častihlepnih namenov in izvršitev načrtov, ki so ga navdajali, nego mirno, tiho veselje v krogu svoje obitelji. Tak je bil pa tudi stari grof Miroslav. I njega ni veselilo, da bi bil svoji snehi v pomoč in oporo. — Torej ni čudo, da se je o oni vesti v Katarininej duši porodilo poleg pomilovanja tudi veselje. Pa kako hitro je zopet izginila sladka nada! Kajti Ulrik je kmalo razodel, da ga je zopet volja, prilično napeti vse svoje moči v dosego časti in slave, in stari oče ga je k temu pridno vzpodbujal!

Zima je nastopila to leto precej rano. Akoravno je bilo še toliko snegu in ledu, vendar ni mogla ostra zima Ulriku ubraniti, da ne bi bil šel težavnim potem v Prago, kjer je mislil, če tudi brezvspešno, da dobi o priliki Ladislavovega kronanja zopet vsa nekdanja dostojanstva, in ni se ustrašil trudapolnega potovanja od gradú do gradú, ki so bili njegova last. In če je prišel čez dolgo zopet v Zgornje Celje, uporabil je skoraj ves čas v posvetovanje z neustrašenim Čehom Vitovicem, ubogim plemenitašem, ki je kot poljski stotnik Celjanov vodil njihovo vojsko.

Ure in ure sta se včasi pridno pogovarjala Ulrik in Vitovic; kajti kovala sta črtež, kako bi pobila glavnega vodjo Ogrov, Ivana Hunyadija. Kmalu sta se zjedinila, da bi jo bilo dobro udariti na Hrvatsko, toda težje bilo je jima določevati o podrobnostih. Akoravno je Ulrih lahko računal na pomoč marsikaterega ogerskega velikaša, ki je bil nezadovoljen s Hunyadijevim vladanjem — vendar je bila moč namestnikova še vedno silna, a poboja in poraza se je bilo grofu zdaj bati še posebno. Tako je preminila zima, in po prisojnih rebrih nizkih gričev jelo je že poganjati mlado brstje, ko se je imelo vršiti, kar sta bila sklenila Ulrik in Vitovic.

Nekaj dnij ni bilo Vitovica v Zgornjem Celji, in ko se je povrnil, privolil je Ulrik v vse njegove nasvete. Neustrašljivi Čeh, kojega živelj življenja je bila vojska, prišel je naravnoč iz Hrvatskega, kamor se je drznil iti, da si je ogledal deželo. Prišel je z nepričakovano vestjo: turška armada je prihajala proti Ogrom, in ker je imel Hunyadi vso svojo moč uporabljati v

* Katarina je bila hči srbskega kneza Brankoviča.

Slednji bil je ustreljen v prsa in na vratu večkrat zaboden z nožem. Ker je bil ta v družbi zatoženega, šel je sum koj na Matijo Ritonja. Ta seveda taji vse, a vender ne more dokazati, kje da je bil o onem časa. Iz vsega se vidi, da je on ubijalec in deloma toženi tudi obstoji hudodelstva. Porotniki ga spoznajo krivim, sodišče pa ga obsodi na 18 let težke ječe. (Dalje prih.)

Spodnje-štajerske novice.

(**Duhovniške spremembe.**) Župnijo Sv. Jedert nad Laškim dobil je č. g. Jernej Bogataj, vikarij na Laškem. — Župnijo v Dobovi pa je dobil ondotni provizor č. g. J. Horjak. — Č. g. Miroslav Repolusk pride za I. kaplana v Šmartno pri Slov. gradci. — Prestavljena sta čč. gg. kaplana Iv. Gorišek iz Bizeljskega v Laško in Josip Kastanjevec iz Črešnjevca na Bizelsko.

(**Veselica požarne brambe v Žalci**) obnesla se je radi slabega vremena, ko je deževalo celi teden, slabo. Zunajnih gostov ni prišlo in domači, dasi so mnogo žrtvovali, vendar niso mogli doseči tega, kar bi se bilo storilo, da je bilo vreme ugodno.

(**Iz Št. Petra v Sav. dolini**) nam poročajo, da bodo letos v jeseni občinske volitve. Bivši župan Lenko odpovedal se je županstvu za „špas". Čakal je komaj, da ga je le kdo nagovoril, pa je segel z obema rokama zopet po županstvu. Sedaj se „kunštva", da bi občini, predno ga posadimo v „penzijon" napravil novih stroškov, da bi se ga dalje spominjali, in hoče po vsej sili zidati novo občinsko hišo. Slepi kimovce s tem, da bo ondi prebival kak „penzijonist" ali pa upokojen duhovnik, namere njegove pa so popolnoma druge. Danes ne bodem razpravljal, koliko smo že Šentpeterčani užili sramote, da ravnamo tako, kakor nobeden drugi v celi Savinjski dolini; da stoji naši občini na čelu mož, ki je zatajil slovensko kri in trobi v rog naših največjih nasprotnikov nemškutarjev. Možje, spametujmo se vendar! Ali res nimamo med seboj moža, ki bi mu zaupali čast župana, ki bi bil našega mišljenja in ki bi delal z nami? Ali moramo biti v resnici podrepek možu, ki se igra z nami in nas kimovce vodi za nos, kolikor mu drago? Na noge torej, uvrstimo se, zložimo se, zberimo tak občinski odbor, ki bode volil župana moža našega, moža narodnega, da pokažemo, da smo tudi mi možje!

(**Na Vranskem**) so vendar dobili dvojezični poštni pečat. Koliko je bilo treba borbe, dela in potov za to drobtinico narodne jednakopravnosti. Pritožbi v Gradci pri poštnem ravnateljstvu niso hoteli vstreči in pokazali, kakor vedno, svojo nestrpnost in nam Slovencem bodi v dokaz, da v Gradcu nikar ne iščimo svojih pravic. Visoko trgovsko ministerstvo na Dunaji pa je prošnji, katero je izročil državni poslanec H. vitez Berks, za dvojezični poštni pečat takoj ustreglo, in zaukazalo poštnemu ravnateljstvu v Gradci, samo nemški poštni pečat na Vranskem takoj zameniti z dvojezičnim. To naj služi v poduk onim občinam, ki žele dvojezičnih poštnih pečatov, kako ravnati, da se vstreže njih željam. — Žalostno pa je za Savinjsko dolino, da imajo poštni vozovi samo v „blaženi" nemščini napise. Menda ja ne vozijo same Nemce in so le tem namejeni. Kaj pa porečejo narodni poštarji k temu?

(**Novo sodnijsko poslopje**) dobe na Vranskem. Razpis dela in konkurenčne dražbe naznanil se je samo v nemških časopisih. Ali se morda želi, da naj samo tujci zvedo za to oddajo dela in pojedo našim obrtnikom kruh?

(**Posojilnica v Ljubnem pri Gornjem gradu**) je imela lani 111.350 gld. prometa in napravila 581 gld. čistega dobička, njena prihranjena zaloga znaša 661 gld.

(**Iz Nove Štifte pri Gornjem gradu.**) Dne 16. maja t. l. je bil za nas velepomemben dan. Ustanovilo se je bralno in kmetijsko društvo, katerega pravila je vis. c. kr. namestnija v Gradci vže potrdila. Ljudstvo se zelo zanima za društvo, in le želeti bi bilo, da bi vsi brez izjeme pristopili. Upamo, da se to kmalu zgodi. Načelnikom je bil soglasno izvoljen gosp. Ivan Kelc, učitelj; namestnikom g. Anton Trepelj, posestnik; blagajnikom g. Anton Matjaš, veleposestnik; tajnikom g. Jurij Strnad, kmečki sin in oskrbnikom g. Alojz Strmčnik, krojaški mojster. Želimo mlademu društvu obilo sreče in povoljnih vspehov.

(**Kultura vojniških „Nemcev".**) V noči 12. t. m. zamazali so nekateri vojniški razposajenci g. Brezovniku samoslovenski napis „trgovina". Sevé, našim tržanom slovenščina oči kolje — in vendar se predrzne v njih trdnjavi kdo, da napravi slovenske napise zunaj na steni, v trgovini na predalčke itd. To je strašno, grozno!... Vrhunec in cvet omike naših vojniških „Nemcev" je oboževani deželni poslanec g. Moric Stallner; a tudi ta se je pokazal te dni v svoji pravi luči. Tržka občina zahtevala je namreč, da naj uradna komisija pregleda novo cerkveno stavbo, ker se nekateri vojniški strokovnjaki bojé, da se bo zrušila. No, komisija se je izrekla, da cerkev stoji trdno; po naših mislih gotovo trdnejše, ko vojniško nemštvo. Pri tej priliki opekel se je hudo naš g. Moric Stallner, a da se nekoliko opere, izjavil se je g. župniku, da ne ve, kdo je pravzaprav tožil. Ta je pa že poprej zvedel, da je tržka občina in njej na čelu njen župan — in zabrusil je zató g. St. v obraz, da govori neresnico, ali po domače, da se laže Častitamo spodnještajerskim Nemcem, ki imajo takega „značajnega" poslanca!!

(**Zanimiv slučaj iz zdravniške prakse**) V Frankolovem pri Vojniku pogoltnila je neka šivilja iglo; trebila si je namreč z njo zobe, a šivanka ji je izpodrknila izmed prstov in se spopeljala nekam po goltu. Dekle, seve, v največjem strahu, peljalo se je takoj iskat zdravniške pomoči. Toda niti v Celji, niti na kliniki v Gradci niso našli usodne igle; menili so, da je že v želodcu, od koder se bo tekom časa skozi mišice privrtala na dan. Reva je že 12 dni koprnela v smrtnem strahu; kar se ji je jelo zopet dozdevati, da jo bode v goltu. Pošljejo torej nemudoma po bližnjega zdravnika, po gospoda dr. Antona Žižeka. Le temu posrečilo se je, da je po težavnem delu privlekel z veščo roko nevarno usiljenko na dan. Igla je namreč tičala z jednim koncem v dušnikovem hrustancu, a z drugim zapičila se je v veliko vratno mišico. Radost ubogega dekleta, kakor tudi njenih starišev, bila je seve nepopisna, ko so zagledali osodepolno iglo. A v ljudstvu gre od ust do ust: dal Bog, da bi naš ljubljeni gospod dr. Žižek še dolgo, dolgo deloval v srečo in blaginjo našega kraja!

(**Iz Rimskih toplic**) se nam poroča, da so gostje že jeli prihajati. Sedanji lastnik se trudi, da preskrbi vse, česar je le potreba gostom. Tako je vpeljal nove elektrozdravilne aparate in aparate za telovadbo. Sploh hoče skrbeti, da se ničesar ne bode pogrešalo, kar mora biti v modernem kopališču. Koplje se lahko v 36·2 ali pa 37·5 C. topli vodi, ali pa tudi v Savinji katera ima od 19—22 C. To kopališče je posebno pripravno za okrevajoče, ker ima krasno lego in čisti zrak.

(**Sneg v maju.**) Dobili smo poročilo od vseh krajev lepe naše domovine, koliko nezgode in kvari je prizadjal padli sneg pretekli teden. A ne samo po Štajerskem, po celi srednji Evropi bilo je tako slabo vreme. Pri nas še ni najhuje, dasi je deževalo in snežilo celih 6 dni neprenehoma, ker se ni vjasnilo in ni pritisnil tolik mraz, da bi zmrznilo. Dal Bog, da ostane vsaj sedaj vreme stalno lepo, popravilo bi se še vse.

(**V „Hudi luknji"**) pod Velenjem v nadvojvoda Ivana jami bode binkoštni ponedeljek velika veselica z godbo, petjem in prosto zabavo. Če pa bi vreme bilo ta dan neugodno, pa prihodnjo nedeljo. Veselice v „Hudi luknji" so obče znane kot jako prijetne in zabavne, zato pa ne dvomimo, da bode tudi ta pot vse polno. Posebno opozarjamo prijatelje naravnih lepot tudi izven Štajerske na ta čudovito prirodno lepi kraj, ki je posebno pripraven za kak izlet.

(**Posojilnica v Sevnici**) je imela lani 175.902 gld. prometa in napravila 208 gld. čistega dobička. Njen rezervni fond znaša 3517 gld.

(**Iz Zdol pri Brežicah.**) Poročali smo že v cenjeni „Domovini" v št. 19. kak krasni „maj", da je bil letos v Zdolah postavljen. Res dobro se nam je reč posrečila; vzbudili pa smo tudi s tem vse zdolske sosede, celo tiste, ki so nam bili „željni", k tej proslavi slabega vspeha. — Slišijo se pa že obljube, da bo drugo leto stalo več „majev" v Zdolah. Pač predolgo se nam je pripravljati še za drugo leto, temveč veselimo se pa prihoda sv. Cirila in Metoda, na kateri večer bo gorel lep kres, in tudi grmenje topov se bo razlegalo iz zdolskega hribčka po široki Savski dolini. „Živijo!"

(**Bralno društvo v Žičah**) je imelo svoj občni zbor zadnjo nedeljo. Povabilu na to zborovanje se je odzvalo še precejšne število; vendar smo se nadjali, da bode še več udeležencev. Po prijaznem pozdravu načelnikovem smo prav pazno poslušali gospoda Beleta, ki nas je poučil, kako je rezati in saditi potaknjence, jih cepiti, presajati v vinograd, jarke izpeljavati, škropiti itd. Cenjena društva in županstva se opozarjajo, naj se pridno okoriščajo te dobrote, da prosijo slavni osrednji odbor c. kr. kmetijske družbe v Gradcu za takšna predavanja. Zato je potovalni učitelj postavljen, da poučuje narod, kako je gleštati vinograde, sadunosnike, senožeti, živino itd., da bi se kmetijstvo pospelo na višo stopnjo ter prinašalo kmetovalcem največ dobička in se tako množila blaginja naroda. Dobro vem, da Žičani ne bodo hodili tako kmalu cepit v vinograde, ker ne zaupajo v uspeh, ker se izgovarjajo zaradi prepičlega časa in preobilnega dela. Pa ti izgovori bodo prenehali, kadar pride sila, katere nas Bog obvaruj! Saj so se tudi škropljenju protivili, češ: bo že Bog škropil. Pa zdaj glejte, kako zdaj pridno škropijo! In če je kteri pozno začel škropiti, ali če je premalo škropil, kako se praska za ušesom. Pregovor pravi: Sila kola lomi! Gorje pa nam, ako nas trsna uš napade nepripravljene! Pa še več nevarnosti nam preti. Saj je pravil gosp. Bele, da bodo iz Ogerskega čez 10 let izvažali dobro vino po 5 kr. liter. Kaj pa potem z našo vinsko kupčijo? Zato pa začnimo zasajati cepljene ameri-

---

bran proti Turkom, torej so si bili Celjani nekako gotovi v napadu na Ogre dobrega vzpeha.

Vojska se je pričela. Znatna je bila četa vojnikov, ki se je pomikala v službi Celjanov proti vzhodu, in veliko je bilo računati na kmete, orjaške može, ki jih je vodil Vitovic. Tudi grof Ulrik ni zaostal; vdeležil se je boja, da bi se zadovljil dejanski, in v besnečem boji je mislil vsaj za nekoliko časa pozabiti svojega poraza in poniževanja, ki ga je mučilo noč in dan.

Njegovi želji se je ugodilo: nobeden dan ni bil brezvzpešen; saj se pa tudi ni Celjanom nikdo postavljal v bran. Začetkoma junija meseca so čisto vstavili svoje podjetje, kar jim je provzročilo močno in dolgotrajno deževje; vodovje je izstopilo iz svojih strug ter je poplavilo daleč na okrog pota in polja. Ta odmor Ulriku seveda ni bil po godu in ga je prenašal nestrpno. Končno se je zvedrilo, in v isti meri se je zjasnil tudi obraz grofov, ki je opazoval pred svojim šotorom vremenske spremembe.

„Ali bi bilo dobro, ko bi jutri odrinili? vprašal je Ulrik nekega poldné prihajajočega poljskega stotnika.

Ogovorjeni je skomizgal z ramo, in kakor bi hotel to svoje sporazumevanje s kretanjem razložiti, dostavil je: „Ako je po moje, ostanemo še vsaj do pojutrišnjega. Voda mora vendar prej odteči, drugače se nam je bati boleznij, ki bi nas hudo ovirale. Bojim se, da bomo vendar imeli še dosti dela, — in tukaj mora biti vsak mož svoji nalogi kos. Ravnokar mi je poročal drzen fant, ki vé tukaj za vsako brvico, in kojega sem poslal ogledovat in pozvedovat, da se je napotil Hunyadi kljubu nevarnostim, ki mu pretijo od široko-rdeče-hlačnikov, Turkov, s svojo vojno četo proti nam. To vest je Hunyadijevo ljudstvo po vaseh razširilo in razneslo; prebivalci se trdno zanašajo na zmago ter so silno vneti za boj. Mislim torej — — —"

(Dalje prih).

kanke, ki rode obilo in žlahtnejše vino, kakor naša že oslabela trta! Hajd! nožič nabrušen kakor britev, trsnih šib ameriških in cepičev od našega žlahtnega trsa v roke, cepimo, nasajajmo, gnojimo! Letos nekaj sto, k letu nekaj sto in v par letih bodejo prenovljene naše prijazne vinske gorice. Potem bi vino z Žičkega holmca, Suhodola, Spitaliča, Klokočovnika itd. uspešno tekmovalo z ogerskim in laškim vinom. Kako že poje narodna pesem?

Vinograd obdel'vati
Slovenec mora znati — — — —

(**Iz Loparja pri Slov. Bistrici**) Ker so sorodniki na nagrobni spominek rajnega kapelana gosp. Franca Nendl — popolnoma pozabili, bodejo mu do jeseni t. l. postavile slavne občine loparske župnije in njegovi prijatelji primerni nagrobni kamen. Doneske hvaležno sprejema občinski predstojnik.

(**Posojilnica v Slovenski Bistrici**) je imela v tretjem letu svojega obstanka denarnega prometa 183 931 gld. 27 kr. Pristopilo je 180 zadružnikov, izstopili pa so 4, ter šteje tedaj 553 zadružnikov; hran. vloge znašajo koncem 1896. leta 101.275 gld. 50 kr. Novih posojil se je leta 1896. dalo 41 171 gld. — kr. Vsa posojila znašajo koncem leta 1896. 103 002 gld. 84 kr. Čisti dobiček znaša 1.347 gld. 95 kr.

(**Dirkalsko društvo ljutomersko**) javi, da, če bi bilo na. za konjsko dirko na Cveni določeni dan t. j. 23. t. m. cel dan deževno in slabo vreme, se vrši dirka z ravno tistim vsporedom na „Križevo" dne 27. t. m.

(**Tatvina.**) Matiji in Neži Gajsec pri Sv. Ani v Slov. goricah so tatovi odnesli okolo 100 gld. vrednosti, v denarju 29 gld., ostalo v obleki. Sodi se, da so popihali proti Muri.

(**Okrajna hranilnica pri Sv. Lenartu v Slovenskih goricah**) je imela lani 625 385 kron prometa in izkazala 4704 krone čistega dobička. Njeni zakladi (rezervni in vpokojninski) znašajo 102 310 kron. Ta hranilnica je poleg južno-štajerske v Celji edina, ki slovensko uraduje. Vivat sequens, n. pr. Slov. gradec, Slov. Bistrica!

(**Bralno društvo pri Sv. Barbari niže Maribora**) ima v nedeljo po II. sv. opravilu svoje izvanredno zborovanje. O tej priliki bode g. Bele poučeval o škropljenju in zelenem cepljenju trt. — Vinogradi letos nimajo toliko kavernikov kot lani. Da bi nam že le to ostalo, bomo ga še vender imeli za prodaj in sebe. Jabolk bo zelo malo, hrušek nekaj več. —

(**Viničarski kurz**) priredi se na vinorejski šoli v Mariboru. Učilo se bode tokrat cepljenje na zeleno. Pouk traja od 3. do 5. junija t. l. Revni viničarji dobe nekaj podpore. Prošnje naj se pošlejo vinarski šoli v Mariboru.

(**Izpiti osposobljenosti na c. kr. učiteljišči v Mariboru**) so se vršili v majniškem obroku od 8. do 10. t. m. Za izpit se je bilo oglasilo 10 kandidatov in 1 kandidatinja za ljudske in 2 kandidata za meščanske šole in sicer eden iz I. in eden iz III strokovne skupine. Izpit je prestalo 7 kandidatov in 1 kandidatinja pa eden kandidat (gospod Fr. Gabršek, začasni glavni učitelj na c. kr. ženskem učiteljišči v Ljubljani) za meščanske šole (I. strokovna skupina); 2 kandidata za ljudske šole se že drugokrat nista potrdila, istotako 1 kandidat za meščanske šole. Za nemški in slovenski učni jezik je bilo potrjenih 6 kandidatov za ljudske in 1 kandidat za meščanske šole, 2 kandidata in 1 kandidatinja za ljudske šole pa samo za nemški učni jezik.

(**Iz mariborskega okraja.**) „Začetnica in prvo berilo", spisala gg. Iv. Koprivnik in Gab. Majcen, se na izrečno dovoljenje upelje sprva sedaj v šolah mariborskega okraja, za druge šolske okraje pa bodo v tem prihodnje uradne, okrajne učiteljske konferencije sklenile.

(**Bralno društvo pri Sv. Andražu v Slov. goricah**) priredi dne 30. maja t. l. običajno zabavo. Vspored: 1. „Majnikova", poje mešan zbor. 2. Pozdrav, beseda. 3. „Slepec", mešan zbor. 4. Okolščinam prikladna beseda. 5. „Triglav", šesterospev. 6. Igra: „Brati ne zna". Začetek ob 3. uri popoludne. Domačini, sosedi, kakor sploh za dobro svtar vneti se vabijo uljudno.

(**Akad. tehn. društvo „Triglav"**) ima svoje II. javno redno zborovanje v soboto, dne 22. vel. travna. Začetek ob pol 9. uri zvečer. Dnevni red: 1. Čitanje zapisnika 2. Poročilo odborovo. 3. Proračun za letni tečaj 1897. 4. Poročilo preglednikov. 5 Slučajnosti. Lokal: Restavracija „zum wilden Mann", Jakominigasse 5. Slovanski gostje dobro došli!

(**Narodni Nemci**) postali so jako navdušeni zagovorniki federalizma. Posebno bi jim seveda bil ljub na Štajerskem in Koroškem, da bi štajerski deželni zbor in odbor ložje po svoje gospodarila nad Slovenci. Nadejamo se pač, da se želje narodnih Nemcev še precej ne izpolnijo in da se bode že poskrbelo za potrebna jamstva, da Nemci ne bodo mogli po svoje ponemčevati, predno se uvede federalizem.

Druge slovenske novice.

(**Ljubljansko moško učiteljišče in potreba meščanskih šol na Kranjskem.**) V letošnjem kranjskem deželnem zboru se je gosp. župan I. Hribar krepko potegnil za ustanovitev meščanskih šol na Kranjskem in navedel veliko tehtnih vzrokov za to, da se ustanové te učilnice vsaj v Ljubljani, Idriji, Postojni. Mej drugim je poudarjal, da se tisti dijaki, kateri prihajajo iz meščanskih šol na učiteljišča, po mnenju pedagogov dosta boljši od onih, kateri prihajajo iz srednjih šol. Čisto naravno; vsaj se baš pri sprejemnih izpitih za učiteljišča terja od gojencev tisto znanje, katero so si na meščanskih šolah pridobili. Zato pa dobiva baš ljubljansko učiteljišče še dokaj gojencev iz krške meščanske šole, katera pa še ni tako uravnana, ker je preveč nemška, kakor bi bilo želeti. In vendar so deloma na podlagi teh skušenj na ljubljanskem moškem učiteljišči prišli do prepričanja, da bi še več dobrih gojencev dobivali, ako bi bilo več meščanskih šol na Kranjskem, kjer celó tudi nobenega pripravljevalnega tečaja za učiteljišča ni, kakoršni so v Mariboru, v Kobaridu na Goriškem in na Proseku pri Trstu.

(**V vodo je skočil**) 40letni mlinar Franc Bergant iz Semičice v Medvodah. Zmešalo se mu je bilo v glavi.

(**Nova brzojavna zveza**) napravi se mej Železniki in Škofjo Loko na Kranjskem. Železniki dobe novo brzojavno postajo.

(**Nova protestantska občina**) se snuje v Tržiču na Kranjskem. Sedaj je ondu kacih 30 protestantov, a se nekaj ljudi še utegne poprotestantiti, ker sta tovarnarja, Bornova sinova, protestanta.

(**Iz Lahovič pri Cerkljah.**) Letos je bila zgodnja spomlad in prav gorka, a sedaj je pa mrzlo in deževno; dne 13. maja t. l. je padel sneg, in je zelo poškodoval žito, posebno rež in repico, da bode težko kaj prida; jabolk ne bode; hrošč je tudi zginil, ga je dež, mrzlo vreme in sneg uničil. — Kupčija z živino je dobra kot tudi konjska. Tudi prešički mladi se dobro in pridno prodajajo. Sliv, češpelj ne bode kaj prida. Krompir, fižol in buče smo zgodej vsejali, če ne bode vzel mraz, bode že, ako pa vzame, bode pa mnogo škode. Bog nas varuj mraza!

(**Posojilnica v Ribnici**) na Dolenjskem je imela v l. 1896. blagajničnega prometa v prejemkih gld. 290.104 67, v izdatkih pa gld. 293.286·91 skupaj gld. 583 391 58. Čisti dobiček pa je znašal gld. 5 092·41. Pri drugih zavodih se je tekom leta plodonosno naložilo gld 15.000·—.

(**Krška kmetijska podružnica**) je razdelila vinogradnikom krškega sodnijskega okraja 42 škropilnic. Vsled dobljene podpore bode tudi galico ceneje oddajala.

(**Revščina v krškem okraji**) je letos posebno v tistih krajih, kjer je lani toča pobila, to so zlasti vse vasi po vinskih goricah. Kljubu temu so letos v ugodni zimi ljudje napravili silno veliko novih vinogradov, in to največ vsled podpore in spodbude od strani kmetijske podružnice. Toda vsled ponovljenja vinskih goric so ljudje zadnje krajcarje v zemljo zabili. Zdaj jim pa revščina prede. Zato težko pričakujejo običajne podpore, katero deli po potu kmetijske podružnice kranjska hranilnica; še težje pa čakajo v obilni meri zaprošena brezobrestna posojila. Toda govori se, da baš teh poslednjih letos ne bode veliko došlo. O koliko vinogradnikov bode torej neprijetno iznenadenih; kajti po poročilu „D. Nov." je v krškem okraji od 470 prošenj za ta državno-deželna posojila vslišanih le — 145. Čemu se daje ljudem prej toliko upanja.

(**V občini Šmihel-Stopiče**) pri Novem mestu, v največji občini na Kranjskem, ki šteje skoro 8000 stanovalcev, je voljen županom g. Josip Zorec, po domače Štembur, gostilničar v Kandiji pri Rudolfovem.

(**Posojilnica v Črnomlju**) je imela lani 271.560 gld. prometa. Njen rezervni zaklad znaša 10.059 gld. Čisti dobiček znaša 1353 gld.

(**Stekel pes**) je dne 14. maja t. l. se priklatil v Logatec, kjer so ga ubili, ko je bil obgrizel nekaj psov. Gosposka je dala več sumljivih psov pobiti in proglasila pasji kontumac.

(**Hranilnica in posojilnica v Glinjah**) na Koroškem imela je v letu 1896. prometa 92.035 gld. 94 kr. Pristopilo ji je 15 novih udov, izstopil ni nobeden; tako šteje koncem leta 1896. 288 zadružnikov, in zadružni deleži s pripisanimi obrestmi znašajo vkup 884 gld. 40 kr. Hranilnih vlog se je v letu 1896. vložilo 25.132 gld. 36 kr., vzdignilo pa z obrestmi vred 16.195 gld. 59 kr. in je njih stanje s pripisanimi obrestmi koncem leta 1896. 111.107 gld. 63 kr. Posojil se je zadružnikom dalo v letu 1896. 14.717 gld. 11 kr., vrnilo pa 4481 gld. 3 kr., in je njih stanje koncem leta 1896. 83.028 gld. 64 kr. Stanje prihranjene zaloge ali rezerve konec leta 1896. znaša 2019 gld. 24 kr. Celo zadružno premoženje konec leta 1896. znaša vkup 114.923 gld. 51 kr.

(**Koroški deželni odbor in Slovenci.**) Koroški deželni odbor se vedno drži stališča, da se deželna služba sme podeliti k večjemu kakemu takemu Slovencu, ki obljubi, da zataji svojo narodnost. Te dni je polkovni zdravnik T. hotel ostaviti vojaško službo in se hotel naseliti v svojem domovinskem okraju. Pri deželnem odboru se je oglasil za izpraznено mesto okoliškega zdravnika, ki je bila izpraznena. Deželni odbor je pa zahteval od njega, da če se do sedaj ni nikdar s politiko pečal, da naj se zaveže, da bode v političnem življenju vedno deloval v prid nemški stranki. T. tega ni hotel obljubiti in rajše ostal pri vojakih, v Podklošter je pa prišel slovenščine popolnoma nevešči Nemec za okoliškega zdravnika in ga bolniki ne razumijo.

(**Kmetijska družba koroška**) ima slovenščine vešćega učitelja prof. E. Kramarja, a vzlic temu pošilja v slovenske kraje samo slovenščine neveščega tajnika predavat, gotovo z namenom, da se slovenski kmetje ničesa ne nauče. Koliko so se morali Slovenci poganjati, da je nastavila družba slovenščine veščega potnega učitelja, a sedaj pa temu učitelju ne puste slovenski predavati.

(**Koroška trgovinska zbornica in narodna jednakopravnost.**) V. Pušnik je prosil s slovenskim dopisom, naj se mu dovoli tesarski obrt za občini Blato in Seebach. Zbornica je prošnjo odklonila jedino zato, ker je slovenska, češ, da je ne razume.

(**Najdena tatica.**) V Trstu so prijeli Frančiško Žniderščič, ki je v Ljubljani na hranilniške bukvice nekemu železniškemu delavcu ukradla 2000 gld. V Trstu je pri svoji materi jako potratno živela.

(**Nova posojilnica**) se je ustanovila v Biljah na Goriškem.

(**Zaradi veleizdaje**) zaprli so v Gorici več italijanskih mladeničev. Fantje so javno zabavljali zoper Avstrijo in njenega vladarja. Najbrž so fantje to storili, ker se do zadnjega v Gorici oblastva za tako počenjanje niso zmenila. Imela so je za otročarije. Iredenti s tem na Goriškem niso zatrti, če nekaj mladeničev zapro, treba bode globokeje poseči.

(**Mala neprijetnost**) je doletela sina dvornega svetnika Bosizia v Gorici. Pod vodstvom svojega očeta se nadebudni sinko vadi političnega uradovanja. Te dni je v neki kavarni grozno zabavljal zoper grofa Badenija in poljsko gospodarstvo. Družba plemenitašev se je kar čudila, da se upa bodoči politični uradnik, tako zabavljati zoper ministerskega predsednika. Najneprijetneje je pa bilo mlademu Bosiziu, ko je zvedel, da je bil mej tistimi, ki so slišali, zabavljanje, bližnji sorodnik grofa Badenija. Seveda tudi dvornemu svetniku Bosiziu ne bode ljubo, če na Dunaju izvedo, v kakem duhu je vzgojil svojega sina. Sicer pa Bosizio ni sam tak, temveč to je

plod Rinaldinijevega sistema, katerega je te dni grof Badeni zagovarjal v zbornici poslancev.

(**Slov. akad. društvo „Slovenija“**) na Dunaji sestavilo je svoj odbor za letni tečaj 1896/7, naslednje: Predsednik: cand. iur. Metod Dolénc. Podpredsednik: phil. Ivan Košnik. Tajnik: phil. Anton Jeršinovič. Blagajnik: iur. Matija Marinšek. Knjižničar: phil. Hinko Vodnik. Arhivar: iur. Josip Ferjančič. Gospodar: med. Josip Stoje. Namestnika: phil. Filip Gašparin in iur. Ivan Varl.

Druge avstrijske novice.

(**Državni zbor**) ne more z delom naprej. Nemci delajo take škandale v zbornici, da ni moč priti dalje. Celi teden so razsajali, upili in tulili, tako, da je bil predsednik zbornice večkrat primoran pretrgati sejo in jo slednjič zaključiti. Če bode dobro, skončajo ta teden adresno debato. Badeni se posvetuje z načelniki pripadajočim klubom večine. Težko bode kaj dosegel. Najbolje bode, da vlada razpusti državni zbor in skrbi, da dobi večino, ki jo bodo tvorile slovanske stranke, katere imajo vso pravico do tega, ker je Slovanov dve tretjini v Avstriji.

(**Velik shod avstrijskih kmetovalcev**) bode dne 29. junija t. l. na Dunaji. Namen bode izreči želje naših kmetovalcev glede obnovljenja pogodbe z Ogersko. Stvar je jako hvalevredna, a malo pozno je že, kajti ogerska kmetijska družba in drugi zastopi so izrazili svoje želje; predno je vlada sploh začela pogajanja in se je pri pogajanju že nanje ozirala.

(**Osebna unija.**) Schönerer je predlagal v državnem zboru, naj se ne obnavlja več pogodba z Ogri, temveč naj se stori vse potrebno, da se vpelje osebna unija, to je tako razmerje mej našo in ogersko državno polovico, da je bode vezala le še jedina oseba vladarjeva. To vpeljati je pa iz več ozirov malo težavno, a za Madjare bi bil hud nauk, kajti državni stroški zlasti za vojake bi se jako povekšali.

(**Vladika Strossmayer**) se je odpovedal škofovi časti za Srbijo. To je v zvezi s pogajanjem mej Srbijo in papeško stolico, po kateri dobi Srbija svojega katoliškega nadškofa, ki ne bode podrejen nobenemu avstrijskemu dostojanstveniku.

(**Avstro-ogerske pogodbe obnovljenje**) bode jako težavno, posebno če naša državna polovica ne misli v vsem prijenjati Madjarom kot je zdaj bila navada. Ker se nista mogli sporazumeti kvotni deputaciji o znesku obeh državnih polovic k skupnim državnim troškom, se sedaj v tej stvari pogajata avstrijska in ogerska vlada. Avstrijska kvotna deputacija je zahtevala, naj Ogri plačajo vsaj 42%, to je v razmeri k številu prebivalstva. Madjari so izjavili, da ne plačajo več, nego so plačevali doslej. Avstrijska vlada je Ogrom odjenjala na 36%, a tudi še niso zadovoljni. Položaj je vsled tega malo kritičen in ni povse gotovo, da bi se v državnem zboru mogla pogodba rešiti. Za jedno leto potem razmerja k skupnim stroškom določi cesar, a kaj bode pa potem, se pa ne ve. Bati se je, da zopet naša državna polovica odjenja.

Ogled po širnem svetu.

(**Črnagora.**) Dne 19. maja t. l. vršila se je poroka črnogorske princesinje Ane s princem Josipom Battenberškim, bratom rajnega bolgarskega kneza. Ta poroka ni brez političnega pomena.

(**Rumunija**) je radi velikanskih povodnij popolnoma zaprta zunanjemu prometu. Celi teden se že ni odposlala nobena odpošiljatev.

(**Rusija**) Blizo Dorpata skočil je dne 17. t. m. med grozno nevihto s tira vojaški vlak. Razbitih je 17 voz in ubilo 93 mož, okrog 100 vojakov je težko in lahko ranjenih. Nesreča nastala je, ker je voda spodkopala tir železnice.

(**Na Grškem**) vlada še vedno nevarno rovanje proti vladarski rodbini, posebno pa proti kraljeviču. Poslednjega dolže, da je pri Farsalu se po nepotrebnem Turkom umaknil in tako svojo domovino spravil v največjo sramoto. Sedanja vlada na vso moč tolaži duhove, ki so vedno bolj razburjeni vsled zgubljenih bitk. Vlada razširja oklic na narod, v katerem dokazuje, da prestolonaslednika ne zadeva nobena krivda. Pri Farsalu so Turki imeli 65.000, Grki pa samo 22 000 vojakov, da se niso umaknili, bi Turki bili grško vojsko kar uničili. Seveda ne vemo, če je to poročilo resnično. Grško vojskovodstvo je že pokazalo večkrat v tem boji, da ni kos nalogi svoji.

Dopisi.

Iz Št. Pavla v Sav. dolini. († Gospa Ema Sadnikova.) Vse klije na novo in se prebuja iz mrtvila, vse se presnavlja k novemu življenju, katero je obudila zorna pomlad. Samo smrt se ne klanja tem zakonom; neizprosno in brezobzirno izvaja svoje strogo gospodstvo, neumorno posluje in odnaša bitje za bitjem — brez izbire. O da, z neko zlobnostjo si izbira prav tam svoje žrtve, kjer vseka s svojim udarcem globoke rane, kjer se nenadomestljivo čuti izguba, kedar odtrga malim revicam ljubečo mater!

Dne 10. majnika t. l. je zatisnila svoje trudne oči gospa Ema Sadnikova, soproga posestnika in učitelja Julija Sadnika. Rodila se je na Vranskem iz odlične, narodne rodbine Gradišnikove, koje glavarju je odmerjena bridka usoda, da mora gledati, kako mu legajo otroci v grob drug za drugim, dočim kljubuje on sam kakor trden hrast vsem viharjem življenja. Gospa Ema je pohajala šolo v svojem rodnem kraju, kjer je bila v zadnji dobi svojega šolanja učenka tedanjega mladega učitelja, poznejšega svojega — soproga gosp. Sadnika! Ker je bila nadarjena in je hrepenela po višji izobrazbi, Slovenci pa tedaj še nismo imeli posebnega zavoda, dal jo je oče na žensko učiteljišče v Ljubljani, katero je dovršila z zrelostnim izpitom. Toda službe ni nastopila nikake, temveč je ostala doma pri svojem očetu.

Koncem majnika 1887. leta pa se je poročila z gosp. Sadnikom in se preselila v Št. Pavel. Živela sta srečno in gospa Ema se je kmalu oklenila naše družbe. Toda kakor hrani mnogokrat najlepše jabolko v sebi pogubnega črva, tako je tudi v njej tlela kal bolezni, ki je začela razjedati mlado telo in uničevati zdravje. Bolezni ni bilo več moči ustaviti. Zaman je iskala bolna gospa pred jednim letom leka na jugu, na divnem otoku Lošinju; bolezen se ni dala odvrniti temveč je napredovala, in gospa je hirala, dokler ni izdahnila svoje blage duše.

Gospa Sadnikova je bila vneta rodoljubkinja, ki je ljubila svoj narod kakor prava slovenska žena; mnogim, ki zaničujejo svoj rod, bila bi lahko v zgled pravega domoljubja. Bila je zvesta soproga in uzorna, ljubeča mati, ki je vse svoje moči in sile posvečevala s požrtovalno ljubeznijo svojim otrokom. Kadar me je pripeljala pot mimo prijazne hiše ob Savinjskem mostu, in sem za nekaj časa posedel na vrtu pod košatimi kostanji ali v prostorni verandi, navadno je prišla kmalu za tem gospa Ema iz bližnjega hrastovega gozdiča, okoli nje pa je veselo skakljalo in čebljalo troje lepih otrok — res idilična slika! In dejal sem sam pri sebi: „Srečna žena!“ Nisem pač mislil, da bode sreča tako hitro minula. — Gospa Sadnikova je bila prijetna družabnica, in ker je bila izobražena, govoril si lahko ž njo o vsakem predmetu. Toda veliko ni govorila, temveč je bila bolj tiha in molčeča. Da bi se oživilo — društveno življenje, sprožila je misel, da se ustanovi tamburaški zbor, in njena ideja se je uresničila. Marljivo je zahajala potem s svojim soprogom k vajam in tudi parkrat nastopila, dokler ji ni bolezen zabranila nadaljnega sodelovanja. In tako je zgubil naš tamburaški zbor v njej svojo duševno ustanovnico in izborno sodelujočo moč.

Dne 12. majnika smo jo spravili k zadnjemu počitku. Na čelu sprevoda je šla šolska mladina pod vodstvom učiteljstva. Krsto je kitila obilica krasnih vencev, izražajočih zadnje pozdrave znancev in prijateljev; za krsto pa je stopala velika množica občinstva, ki je prihitela od blizu in daleč izkazat ji zadnjo čast. Harmonično k našemu duševnemu položaju bilo je i nebo, ki je nasipalo dež in sneg kakor v zimi — res, pravo nasprotje oživljeni pomladi.

Ob prezgodnem grobu žaluje soprog in troje otrok, žaluje pa tudi obilica znancev in prijateljev, ki živo čutijo ž njimi prebridko izgubo; in to jim bodi v skromno tolažbo.

Blagi pokojnici pa kličem: Lahka ti bodi domača zemlja slovenska, mir tvoji duši nad zvezdami in blag ti spomin med nami!

Zagorje. (Domač obrtnik.) Kje je neki to Zagorje, si boš mislil, dragi čitatelj? a ni tako skrit kraj. Res je, da je od hribov nekoliko obdan ali se lahko do njega pride. Imaš eno urico hoda iz lepega Pilštanja in od Št. Vida pri Planini, nekoliko več je od Prevorja. Leži na majhnem hribčeku, ter se tudi lahko pripeljaš, ker ni daleč od okrajne ceste. Slovi pa Zagorje radi velike in lepe cerkve in radi velikih božjih potov, ki se tukaj obhajajo. Pravi se, da so to cerkev postavili celjski grofi. Ob času božjih potov vidiš tukaj iz vseh krajev ljudi iz Spodnještajerske, iz Kranjskega, pa tudi Hrvati jo dobro poznajo. Vsi ti in še drugi iščejo pomoči pri Mariji Zagorski. Kolikim je bilo že pomagano, bo sodni dan razodel.

Romarji kaj radi kupujejo podobice Zagorske M. B., katere ima le samo cerkev v zalogi. Ker so pa prejšnje podobice pošle, omislili smo si nove po prizadevanji g. Sr. Magoliča, fotografa v Celji. Cerkev in okolico nam je izvrstno fotografiral, ta podoba se vsakemu dopade, prav dobro nam je posnel tudi veliki altar in še nekatere skupine. Naša dolžnost je, tega gospoda slavnemu občinstvu najtoplejše priporočati, tembolj, ker je edini Slovenec na Štajerskem, ki se peča s tem obrtom. Bilo bi žalostno, ako bi radi premalo naročil in dela si moral ta izvrstni delavec pri drugem narodu svoj kruh iskati. Naj tudi tukaj velja: „Svoji k svojim!“

Iz Slov. goric. Proti jugu med Pesnico in Muro Slovenske gorice niso le slovite zaradi rodovitnosti, tudi zaradi blata. Pač ubogo ljudstvo, ki je navezano hoditi pota po večdnevnem deževanju. Kaj se pravi hoditi po blatu do kolen globokemu, lahko vsakdo sprevidi. Ko bi bilo se le kam ogniti — pa kam? Niti odraslemu človeku ni lahko, kaj še le ubogo otroče — šolar. Prebivalstvo narašča, vsak mejnik se porablja v plodnost in ceste? Te ostajajo večinoma pri ubogih kmetih prezirane. Bi li ne bilo človeško, ako bi se poboljšanje teh cest vzelo v resnoben prevdarek. Naj bi li samo gospoda hodila trdne tla, ubogi deželan bi pa naj do pasu v blati tičal? Kaj se v tem da opraviti, naj nek zgled dokaže. V župniji Sv. Jurja v Slov. gorici se je vže pred leti daleč proč od cerkve v Zgornje Gosteraje napravila pešpot po kamnitih ploščah. Duh in prava roka vsega tega je bil Zima Kurnik, zgornje-gostorajski župan. Gotovo vedo ubogi šolarji in verni mu hvalo. Kaže pa se tu, kaj dobra volja in vzajemnost premorete. — Nad cerkvijo sv. Benedikta v Slov. goricah, tam gori proti župnijskim goščam, je bila ilovne zemlje dolga pot. Kolesa vozov so se namašile, žival se je trpinčila, hodeči so morali v deževnem vremenu na setve itd. Jeza in nevolja posestnikov in popotnikov. Prišli so č. g. župnik Zmazek in oni so to storili z nekimi dobrovoljnimi farani, seveda z lastno žrtvo, konec takemu mazanju. Pač, zaslužili bi si za to odliko, kajti tudi tukaj se vidi srce pravega dušnega pastirja, kajti vidi se, kedo ima srce za tuge ubogega ljudstva. Omenjeni gospod so dognali novo zidano cesto. Bog jim naj plati trud in žrtev! Slava takemu, ki ne kupiči suh denar za negotovo prihodnjost, ampak ga razpolaga tudi za take človekuslužne potrebe. Kaj se naj reče o okrajnem šentlenarskem odboru. Da, dobro in lepo, ako shranuje in skromno gospodari, da se okrajni stroški ne povekšujejo. Če pa premislimo, koliko je prebivalstva, ki ne glešta le nekaj prave ceste do cerkve ali trga, koliko občin, ki nimajo nekaj zmogljive zveze do zidane ceste; je tako shranjevanje abotno, proti vsi krščanski ljubezni. Komu se v deževnih dnevih bi ne smililo vže živinče kaj še le človek? Saj so kraji cele mesce za vožnjo zaprti, da se ne more niti v trg niti v mesto. In tako naj bo še za naprej? Kedaj se je že govorilo o zvezi Sv. Benedikta v Slov. goricah s zidanco, kedaj o Sv. Jurja z Sv. Lenartom. Tako krvavo je potrebno Sv. Ani na Krembergu in k Sv. Rupertu v Slov. gorici. Ali nič se ni storilo, niti se kaj sliši, da se o tem poganja. Res kriva je tukaj nevednost in nesloga.

Zadnjo povzročajo sebičneži trdosrčni, ki se jim ne smili sosed, ter ne vedo kaj so sami prestali, neimajoči dobre ceste in tako prezro to sramoto sedajnega veka. Prvo pa, ker se ne znajo pogovoriti in zediniti, da bi ob času volitve v okrajni odbor pripomogli tudi možem z glavo in srcem svojega kraja v isti odbor.

Torej veleposestniki iz far Sv. Benedikta, Sv. Ane, Sv. Ruperta in Sv. Jurja o prihodnjih volitvah za okrajni odbor zavzemite se za nje, pogovorite se in zedinite, da se jih saj nekaj v zastop zvoli, ki bodo vedeli in zahtevali, da se kasa ne odpre samo, kjer se gospod vozi in hodi, ampak tudi kjer viničar, kočar in kmet; ne samo enega kraja, ampak še tudi drugega. Slovenske gorice naj imajo poprek prave ceste. Ako jih Nemci premorejo, bo še tudi Slovenec.

Narodno-gospodarske novice.

Kdaj naj se seje?

Naši kmetovalci so že mnogo premišljevali, kedaj je ugoden čas za setev. Sestavili so celo vrsto pravil. Nekateri imajo posebno gotove dneve za setev, drugi pa zopet gledajo na spremembe meseca. Ta pravila so pa brez vse vrednosti, ker se ne opirajo na prirodne zakone in so se največ rodila iz domišljije.

Žito naj se seje, kadar je njiva za setev pripravljena in je vreme ugodno. Ko se njiva preorje je dobro, da se precej ne seje, temveč počaka, da razpadejo grede in popolnoma zamrje podorani plevel, ter da se prst malo vleže. Pri sejanju ne sme biti niti presuho niti premokro. Žito najbolje uspeva, če se seje pri gorkem in vlažnem vremenu. Navzame se že pri setvi vlažnosti in potem hitreje zeleni. Tudi prst pri takem vremenu ni suha in mrzla in je torej za kalitev ugodna. Ravno iz tega uzroka je najbolje sejati zvečer, kajti takrat je zrak najtoplejši. V nekaterih krajih imajo navado, da seme zvečer posejejo in ga puste, da ga po noči zmoči rosa. To pa ni priporočati, če se je morda bati slane.

Tudi je odvisno od prsti, kdaj naj sejemo. Ilovate njive moramo jeseni najprej, pomladi pa najpozneje obdelati. Če se taka njiva jeseni dosti zgodaj ne poseje, jo jesensko deževje lahko tako premoči in shladi, da je jesensko solnce več ogreti in posušiti ne more. Če potem v blato posejemo žito, bode slabo skalilo. Če se pa taka njiva jeseni zgodaj obseje, pa se žito pred zimo dobro razraste in pričakovati je dobre letine.

Nadalje je pa tudi od žitne vrste odvisno, kdaj naj sejemo. Če ozimino zgodaj sejemo, imeli bodemo dokaj slaba mala zrna. Pri jarini je pa to ravno narobe. Seveda se je pri sejanji ozirati tudi na podnebje dotičnega kraja.

V mrzlih in osojnih krajih moramo jeseni poprej, pomladi pa pozneje sejati nego v gorkih in solnčnih.

V trda tla naj se seme gosteje seje, nego v rahla, lahko in čisto. Če je njiva dobro pognojena, je tudi treba manje semena. Če je slaba zemlja, mora se tudi gosteje sejati. Tudi je v mrzlih krajih treba nekoliko gosteje sejati nego v gorkih. Staro seme gosteje sej, ker je gotovo že zgubilo nekaj kaljivosti. Če zgodaj sejemo, moramo redkeje sejati, nego pri pozni setvi. To velja posebno za ozimino. Pri jarini ni toliko razlike, ker je poznejše gorkejše vreme ugodneje za kaljivost. To so pravila, ki so nabrane iz skušnje in ki se tudi vjemajo z rastnimi pogoji. Po njih se ravnaj slednji kmetovalec in popusti prazna kmetska pravila.

Ranjenci grško-turške vojske.

Po poročilu očividca.

Podajva se dragi čitatelj na krvavo bojišče in opazujva grozne posledice smrtonosnega vojnega orožja in obiščiva dalje bolnišnice polne nesrečnih ranjencev.

Lepa lastnost Grkov je, da se nasproti Turkom z veliko skrbjo trudijo za svoje ranjence.

Prisotni pri bitki, vidimo sanitetne strežnike z veliko delavnostjo med ognjeno vrsto in rezervo in če so tudi na umiku, skrbe Grki, kar največ mogoče, da svoje ranjence peljajo seboj; kajti če ti pridejo v roke Turkom, so gotovi plen smrti.

Zdravstvene čete, opravljajoč popotno strežbo, delajo, deloma z nosilnicami ali brez njih po dva in dva skupaj. Odnašajo teško ranjene in pomagajo lahko ranjenim na noge.

Za rezervno vrsto nahaja se popotna klinika, obstoječa iz dveh zdravnikov in 400 mož. Tu odrezujejo oblačila, ki pokrivajo rane, ter je za silo obvežejo in potem odnašajo ranjence v bližnje bolnišnice. Tu ranjence razvrste tako, da vsi, ki so smrtno ranjeni in oni, ki so lahko ranjeni in so zamogli hitro na noge, ostanejo ne mestu.

Ostale pa v droškah in na vozeh prepeljejo v bolnišnico v mesto.

V Larisi je bila bolnišnica pripravljena v rotovži, kjer so bila noč in dan navzoča dva zdravnika in prostovoljci „Rudečega križa"; pa le grški zdravniki so ranjence obvezovali.

Vojaki sami so imeli nepremagljivo nezaupanje do vseh tujcev; čakali so rajši pol ure dalje, kakor da bi se dali od kacega tujca obvezati. Mnogo prostovoljcev je bilo popolnoma nevednih oseb. Prišli in odšli so, kadar se jim je poljubilo in so napravili več škode, nego koristili, zlasti tisti, ki niso bili zmožni jezika in so se sporazumevali s tolmači z ranjenci.

Največ ran bilo je od krogelj in v znameniti večini slučajev, da so kroglje skozi prsi notri in skoz hrbet ven prišle. Od tisoč ranjenih je imelo le kacih petero vojakov kroglje v truplu, in noben ni bil zadet v spodnji život.

V 99 od 100 slučajih, bili so vojaki ranjeni ravno pod ramo ali pod ključnico, v zadnjem slučaju prerila je kroglja zopet ven iz pleč. To ranjenje je bilo najložje. Tako zadeti so po štiri do pet dni, potem ko jim je kroglja bila skozi prsi pognana, še precej dobrovoljni sprehajali se po bolnišnici. —

Zdravniki so razlagali to tako, da se je vhodna in izhodna odprtina ran kmalu stisnila, in da tako mala odprtina rani toliko ne škoduje.

Veliko nevarnejše rane pa so bile po udarcih se sabljami in granatnimi streli. Sè sabljami ranjeni vojaki bili so skoraj največ na glavi in na rokah ranjeni. Pogosto so zgubili eno uho ali so bili na teme zadeti in so imeli hudo prebite glave.

Rane z granatami bile so pa najgrozneje, v katerih se je našlo vedno eden ali več granatnih drobcev. Na obleki so mogli zdravniki takoj videti, če so imeli pred seboj z granatami ranjenega, kajti temu so bili odtrgani okoli rane veliki kosi obleke.

Zvečer 23. aprila, ko so v teku treh ur po 300 ranjencev dovedli v bolnišnico, videli so se nesrečniki, kojim so celi kosi sencev, ali kojim so čelne kosti bile odtrgane in je bila vdrta gruča možganov. Taki ranjenci so z veliko težavo dihali, niso govorili samoosebno, odgovarjali so pa na vprašanja. Če so bili ranjeni na desno stran je bila leva stran mertvoudna, kakor tudi levo oko pri otipanju neobčutno. Naravno, da so trpeli ti nesrečniki grozne bolečine.

Videti so bili vojaki z granatami zadeti z ranami, kojim so bili vsi možgani odkriti in je bil strahovit pogled, kako je tripanje sivo snov možganov vzdigalo in nižalo in celo nepopisljiva je bila bolest, ki se je tako rekoč žarila iz pogleda ranjencev. Veliko je bilo ranjenih na ledju; bili so vojaki, ki so zgubili vsled razpokajočih granat, cele kose mesa od prednje strani ledja, zopet drugim so do 2 dm. bile bedrne kosti zdrobljene, in kojim so granatne skodle tičale na zadnjem delu stegna. Krajci ran so viseli v kosih in so bili grozno videti.

V bolnišnici v Larisi, kjer so v teku petih dni nad tisoč ranjenih sprejeli, ni se nobena amputacija ali odvzetje kacega uda ali telesnega dela izvršila, zdravniki niso k temu imeli časa. V posameznih slučajih so sešivali krajce ranam n. pr. na zmečkanih prstih, vtrganih ušesih in nosu in največ skrbno rane čistili in le celo uničene dele odstranili s škarjami. V nijednem slučaju se ni rabil kloroform. Grozno je bilo, kako so vojakom pri popolni zavesti, jemali ranjene oči iz glave. Trem nesrečnikom bile so z granatnimi skodlami uničene obe oči, jednemu je bil ves obraz spremenjen v krvavo mesnino. Temu so zdravniki z dolgimi in vpognjenimi škarjami rezali okoli in mu vzeli obe oči v tem, ko je vojak, ki ni bil omamljen grozovito kričal.

Presunljivejši pogled se pač ne more misliti, ko 1000 do 1200 mladih, krepkih ljudi v groznih bolečinah se vijoč leže na žimnicah videti; in veliko strašnejši pa je bilo, ko so teh 1200 mož v temni noči na vrat na nos spravili iz bolnišnice na kolodvor v železnične vozove jih naložili in prepeljali na Volo.

Tu so jih položili na stran tovarišev, ki so pred njimi sem dospeli, pa še ni imelo njihovo trpljenje konca. Zvečer 24. aprila, ko se je bilo bati, da bodo Turki tudi nad Volo prihrumeli, spravili so ranjence v ladjo parnika, ki jih je odpeljal v Lavrijum.

Bila je tiha noč in mir na morji in pod nebom, pa v tem miru je drčala od karbola hlapeča bolestna ladja polna nesrečnikov, ki so na ležišču stokali; donel je strahoten nečloveški glas sredi počivajoče narave. Skozi line, ki so vodile v tovorni prostor, videli so se ranjenci v dolgih vrstah ležati, le malo razsvetljeni od visoko visečih svetilnic. Ko se je krmilo zasuknilo in se ladjino truplo treslo, slišalo se je skozi line na stotine groznih, bolečin tresočih glasov, vzdigajočih se proti zvezdnatemu nebu.

Koledar.

Petek (21.) Feliks Kantal., sp. — Sobota (22.) Julija, d. m. — Nedelja (23.) 5. povelikonočna. Paskal Baj., sp. — Križev teden. Ponedelj. (24.) Mar. pom. krist. — Torek (25.) Gregor VII., p. — Sreda (26.) Filip Ner., sp. — **Četrtek** (27.) **Vnebohod Kristusov.** — Zadnji krajec 23. ob 10. uri 33 m. dopoludne.

Sejmi.

Dne 22. maja v Loki, Olimju in Sromljah. Dne 24. maja v Arvežu, Studenicah, Rogatcu in Cmureku. Dne 25. maja v Dobjem, pri Sv. Filipu v Veračah, v Vitanju, Ivniku, Jarenini Slivnici pri Mariboru, v Brezju zunaj Maribora, v Ormožu, Rogatcu in pri Sv. Urbanu pri Ptuju. Dne 26. maja v Braslovčah, Konjicah, pri Sv. Lovrencu v Slov. gor. in v Imenem (za svinje).

Loterijske številke.

Gradec 15. maja 1897: 42, 58, 79, 12, 13
Dunaj „ „ „ 30, 45 20, 53, 57

Zahvala in priporočilo.

Podpisana sva bila asekurirana za svoja poslopja pri banki „Slaviji" v Pragi. Ker sva pogorela in je nama banka „Slavija" vso škodo tako hitro in pošteno po njenem glavnem zastopniku Ivanu Likar-ju v Celji povrnila, da sva s tem popolnoma zadovoljna, se ji za to srčno zahvaliva in jo vsakemu priporočava.

Franc in Marija Jošt po domače **Poznak**
posestnika na Frankolovem.

V Ločici pri Polzeli je na prodaj

travnik in **njiva**, ki meri čez dva orala; zelo rodovitna zemlja poleg velike okrajne ceste in blizo kolodvora na Polzeli, ter poleg savinskega kanala, za stavbo zelo pripravna.

Kdor se zanima za to, naj se oglasi pri prodajalcu

Franc-u Hrapot

posestniku na Ločici pri Polzeli (Heilenstein). (109)

Posestvo na prodaj

pri sv. Ani na Teharjih. Hiša in hlev vse v dobrem stanu. Poleg spada tudi nekaj zemljišča in vinograd. — Več pove **Jožef Verhovšek.** (207)

Teharje, pošta Štoré, Štajersko.

VABILO
k
občnemu zboru

posojilnice v Gornji Radgoni
registrovane zadruge z neomejeno zavezo
dne 24. majnika 1897
predpoldan ob 8. uri v zadružni pisarni.

Dnevni red:

1. Poročilo načelstva.
2. Odobrenje letnega računa.
3. Razdelitev čistega dobička.
4. Izvolitev načelstva.
5. Slučajnosti.

Če k ob 8. uri določenem občnem zboru ne pride zadostno število zadružnikov skliče se ob polu 9. uri dopoldan istega dne s taistim dnevnim redom drugi občni zbor, kateri sme brezpogojno sklepati.

K obilni vdeležbi vabi

načelništvo.

Prevzetje restavracije.

Dovoljujem si p. n. občinstvu uljudno naznaniti, da sem v dan **1. majnika** prevzel

kopališko restavracijo v Toplicah

pri Novem mestu.

Točil bodem dobra vina, kakor tudi skrbel za slastna jedila in dobro postrežbo pri nizkih cenah.

Za mnogobrojni obisk se priporoča

z odličnim spoštovanjem
Fran Simončič
oskrbnik in restavratér

(114)

Dragi bralci „Domovine“!

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

naznanjam, da imam veliko zalogo finega starega in novega vina, katerega sem kupil naravnost od pridelovalca ter zamorem ž njim postreči vzlic izvrstnemu blagu, prav po nizki ceni. — Nadalje naznanjam, da odprem s 15. dnem maja v „Narodnem domu“ trgovino s špecerijskim blagom, ter se priporočam slavnemu občinstvu in častiti duhovščini za mnogoštevilni obisk. Zagotavljam pošteno postrežbo z vedno svežim blagom. — Moja prodajalnica z žitom, sadjem, domačimi pridelki, kakor tudi s špecerijskim blagom pa ostane tudi, kakor dosedaj na Ljubljanski cesti štev. 10 (pri „Kroni“).

Svoji k svojim!

Z velespoštovanjem

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

(135) 52—46

„Pri dobrem pastirju“!

Molitvene bukvice

priproste, kakor tudi v najfinejih vezih, po vsakoršni ceni pri

Dragotin Hribar-ju v Celji

Posebno opozarjamo preč. g. katehete in duhovščino na velik izber molitvenikov za šolarčke, kakor tudi odrasle.

Zaloga (Confection)

narejene obleke

za gospe in gospodične

v Celji

Graška ulica (Grazerstrasse) 4

priporoča za bodočo sezijo:

fine vratnike od	1 gl.	50 kr.	naprej	
spomladanski jaket od	8 „	— „	„	
vremenski plašč od	8 „	— „	„	
suknena jopa od	3 „	80 „	„	
porhantna bluza od	1 „	— „	„	
porhantna obleka od	2 „	60 „	„	

Z velespoštovanjem

(48) 10—8 **Karl Roessner.**

Solicitatorja

popolnoma veščega slovenskega in nemškega jezika v besedi in pismu in dobro izurjenega v solicitatorskem poslu sprejme takoj

dr. Val. Krisper

(98) 3—2 odvetnik v Ljubljani.

Hiša v Ljubljani na prodaj

z lepim senčnatim in hišnim vrtom, zaprtim kegljiščem in izvrstno ledenico ter drugimi potrebnimi poslopji, kjer je že več let gostilna, je toraj jako pripravna za gostilniško kakor tudi vsako drugo obrt. Poleg gostilne je tudi mesnica, kofetarija in branjarija. Stoji na jako lepem kraju. Proda se iz proste roke pod jako ugodnimi pogoji. Več pove iz prijaznosti upravništvo „Domovine“. (205) 3—2

Na prodaj

je **lepo posestvo na Marofu** prav blizo Sevnice (poprej grajski marof), meri okoli **40 oralov** in je vse prav dobro obdelano; redi se lahko 16 glav živine; poslopja vsa v najboljem stanu in prav prilična; hosta visoka, obila in dorašena. Proda se radi starosti posestnika. Pogoji ugodni, ker lastnik ni v denarnih zadregah. Več pove (93) 3—3

Jože Žičkar,

kmet na Marofu, p. Sevnica, Štajersko.

Gospodje

kateri si žele po najnovejši angleški in fran- (64) 10—1 coski modi izvršene

svršnike, izprehodne, salonske in obleke s frakom, kakor tudi vsakovrstne druge obleke **za gospode in dečke**

obrnejo se naj na modno in konfekcijsko obrt

JOSIPA HOČEVARJA

v Celji, Graška cesta št. 19

kateri postreza vedno z najboljšim blagom ter najnižjimi cenami.

Velika izber tu- in inozemskega blaga vedno v zalogi.

Naročila po meri izvršujejo se točno.

Deloljubne osebe — povsod — katere trajni denarni zaslužek iščejo, naj pismeno povprašajo pod **„Zukunftsvorsorge“** Gradec, poste restante. (38) 16—10

V svrho varnosti občinstva pred ničvrednimi ponarejanji nosim od sedaj nadalje to le oblastveno registrovano varstveno znamko

Jedino pravi

Balsam

(Tinctura balsamica)

iz lekarne pri „angelju varhu“ in tovarne farmacevtičnih preparatov

A. Thierry-ja v Pregradi

pri Rogatec-Slatini.

Preskušen in potrjen od zdravstvenih oblastev.

Najstareje, najpristneje, najreelneje in najceneje ljudsko **domače zdravilo, ki uteši prsne in pljučne bolesti itd. ter je vporabno** notranje in zunanje. V znak pristnosti je zaprta vsaka steklenica s srebrno kapico, v katero je vtisnjena moja tvrdka **Adolf Thierry, lekarna pri „angelju varhu“.** Vsak balzam, ki ne nosi zgoraj stoječe **zeleno tiskane varstvene znamke, naj se odkloni kot čim cenejo** tem nič vrednejo ponaredbo. **Pazi naj se toraj vedno natančno na zeleno varstveno znamko, kakor zgoraj! Ponarejalce in posnemovalce mojega jedino pravega balzama, kakor tudi prekupce nič vrednih ponarejenih, občinstvo varajočih drugih balzamov, zasledujem najstrožje sodnijskim potom na podlagi zakona o varstvenih znamkah. Kjer se ne nahaja zaloga mojega balzama, naj se naroči direktno in naslovi: Na angelja varha lekarno A. Thierryja v Pregradi pri Rogatec-Slatini.** 12 malih ali 6 dvojnih steklenic stane franko do vsake avstro-ogerske poštne postaje 4 krone, v Bosno in Hercegovino 12 malih ali 6 dvojnih steklenic 4 krone 60 vinarjev. Manj kot 12 majhnih ali 6 dvojnih steklenic se ne razpošilja. Razpošilja se samo proti predplačilu ali poštnemu povzetju.

Pazi naj se vedno natančno na zgorajšno zeleno varstveno znamko, katero mora nositi v znak pristnosti vsaka steklenica. (12) 20—3

Adolf Thierry, lekarnar

v Pregradi pri Rogatec-Slatini.

Zaloga vina

Ant. Polley-ja

v Sežani

(južna železnica)

Črno in **belo pristno vino** po **23** in **28** gld. hektoliter.

(257)

Izučna pisma

(Lehrbrief)

v slovenskem in nemškem jeziku, priporoča obrtnim zadrugam in mojstrom

Dragotin Hribar v Celji.

„THE GRESHAM“

zavarovalna družba za življenje v Londonu.

Filijala za Avstrijsko:	Filijala za Ogersko:
Dunaj, I., Giselastrasse 1., v družbeni hiši.	*Budimpešta, Franca-Jožefa trg 5 in 6, v družbeni hiši.*

Aktiva družbe dne 31. dec. 1895	k. 147,562.080·—
Letni zavarovalni dohodki z obrestmi do 31. decembra 1895 .	„ 27,120.589·—
Izplačanja za zavarovanje, za rente in odkupe i. dr. odkar posluje družba (1848)	„ 321,644.530·—
Med letom 1895 je bilo od družbe izdanih 8761 polic v znesku .	„ 82,267.300·—

Prospekti in cene, po katerih se ravna družba pri izdavanji polic in prijavni obrazci dobe se brezplačno pri **generalni agenturi v Ljubljani,** Tržaška cesta 3 pri **GVIDONU ZESCHKO-tu.**

(236) 12—

Kdo pije Kathreiner-Kneippovo sladno kavo?

Vsak

kdor ljubi okusno kavo, hoče zdrav ostati in si kaj prihraniti.

Najboljše za stenice, bolhe, kuhinjske golazni, mole, živinske parasite in dr.

Zacherlin

deluje čudovito! Mori kakor nobeno

drugo sredstvo — vsakovrstne žuželke, za to tudi po celem svetu kot jedino enake vrste slavno in priznano. Njegova znamenja so: 1. zapečatena steklenica, 2. ime „Zaherl“. (37) 12—1

Celje:	Traun in Stiger
„	Aloizij Walland
„	Viktor Wogg
„	Anton Kolenc
„	Fran Janesch
„	Milan Hočevar
„	Ferdinand Pellé
„	Josip Matič
„	Anton Ferjen
„	Friderik Jakovitsch
„	L. Leo Hannak
„	Karol Gela, lekarna
„	Fran Zangger
„	Topolak & Pečnik
„	A. Mareck, lekarna
„	Franc Rischberg
Vransko:	Ivan Pauer
Konjice:	Jurij Michay
Vojnik:	Fr. Zottl
Hrastnik:	Alojzija Bauerheim
„	Konsumno društvo
„	Josip Wouk
Ljubno:	Fr. H. Pet k
„	Janez Filipic
Sevnica:	A. Fabiani
„	S. F. Schalk
„	Ludovik Smole
Laško:	Andrej Eisbacher
Sevnica:	Zwenkel & Cmp.
Planina:	Lud. Schescherk
„	F. Wambrechtsteiner
Gornjigrad:	Jakob Božič
Poličane:	Ferd. Ivanus
„	A. P. Krautsdorfer
„	Anton Schwelz
Mozirje:	Leopold Vukič
Pristova:	Marija Suppanz nd. Suppanz
Brežice:	Fran Matheis
„	Varlec & Umek
Žalec:	Adalb. Globočnik
St. Jurij:	Fran Kartin
„	J. F. Schescherko
St. Lovrenc:	Elija Turin
Smarje:	Jos p Wagner
„	Janez Löschnigg
St. Paul:	Norbert Zanier
Trbovlje:	Konsumno društvo
„	J. M. Krammer
„	Fran Pollak
„	Rob. Stenowitz
Vitanje:	Anton Daklin
Videm:	Ivan Novak
Velenje:	Karl Tischler
Zibika:	Janez Založnik

Lastnina in tisk D. Hribar-ja v Celji. — Odgovorni urednik in izdajatelj Rudolf Libensky. — Odgovoren za tiskarno S. Magolič.